

Ikt. sz.: NOB/78-1/2013.

NOB-20/2013.
(NOB-91/2010-2014.)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Nemzeti összetartozás bizottsága** és a vajdasági Magyar Nemzeti Tanács
2013. szeptember 26-án, csütörtökön 9 óra 8 perckor kezdődően
Szabadkán, a Magyar Ház (24000 Szabadka, Ago Mamužić utca 11.)
főlszíni üléstermében megtartott
együttes üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
Elnöki köszöntő	5
Köszöntések	5
Dr. Korhecz Tamás.....	5
Nikowitz Oszkár.....	6
<i>Napirendi javaslat elfogadása</i>	7
<i>Korsós Tamás, Magyarország szabadkai főkonzuljának tájékoztatója</i>	8
Kérdések, hozzászólások.....	10
<i>Tájékoztató a Magyar Nemzeti Tanács programjairól és tevékenységéről a legfontosabb nemzetpolitikai kérdésekkel kapcsolatban 2013-ban</i>	18
Hozzászólások	23
Az egyházak képviselőinek hozzászólása	26

Napirendi javaslat

1. Korsós Tamás, Magyarország szabadkai főkonzuljának tájékoztatója
2. Tájékoztató a Magyar Nemzeti Tanács programjairól és tevékenységéről a legfontosabb nemzetpolitikai kérdésekkel kapcsolatban 2013-ban

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Potápi Árpád János (Fidesz)**, a bizottság elnöke

Hidvéghi Balázs (Fidesz), a bizottság alelnöke

Csóti György (Fidesz)

Ékes Ilona (Fidesz)

Kőszegi Zoltán (Fidesz)

Szávay István (Jobbik)

Dr. Szili Katalin (független)

Helyettesítési megbízást adott

Kovács Ferenc (Fidesz) Potápi Árpád Jánosnak (Fidesz)

Gaal Gergely (Fidesz) Ékes Ilonának (Fidesz)

Dr. Hoppál Péter (Fidesz) Kőszegi Zoltánnak (Fidesz)

Kalmár Ferenc András (Fidesz) Csóti Györgynek (Fidesz)

Meghívottak részéről

Hozzászólók

Korsós Tamás, Magyarország szabadkai főkonzulja

Dr. Korhecz Tamás, a Magyar Nemzeti Tanács elnöke

Nikowitz Oszkár, Magyarország belgrádi nagykövete

Dr. Horváth Endre plébános

Dr. Csete Szemesi István nyugalmazott püspök

Dolinszky Gábor püspökhelyettes

Rácz Szabó László, a Magyar Polgári Szövetség elnöke

László Gyula, a Magyar Remény Mozgalom igazgatója

Jelen voltak

Márky Zoltán, a Nemzeti Integrációs Iroda főosztályvezetője

Vass-Prékopa Angéla, a Nemzeti Integrációs Iroda munkatársa

Szilágyi Péter, a bizottság munkatársa

Szőcs Dorottya, a bizottság titkárnöje

Kerényi György tanácsadó

Albertini Balázs politikai munkatárs

Juhász Szabolcs politikai munkatárs

(Az ülés kezdetének időpontja: 9 óra 8 perc)

Elnöki köszöntő

Köszöntések

POTÁPI ÁRPÁD JÁNOS (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Nagy szeretettel, nagy tisztelettel köszöntöm önöket ma a Magyar Nemzeti Tanács ünnepi ülésén, illetve a Nemzeti összetartozás bizottságának kihelyezett ülésén itt, a Vajdaságban. Sok szeretettel köszöntöm a történelmi egyházak, a pártok, a civil szervezetek, társadalmi szervezetek képviselőit, akik úgy döntöttek, hogy a mai délelőttöt velünk töltik. Természetesen sok szeretettel köszöntöm a Nemzeti összetartozás bizottságának a képviselőit, köszöntöm dr. Szili Katalin képviselő asszonyt, bizottságunk volt alelnökét, illetve a Fenntartható fejlődés bizottságának elnökét, és természetesen köszöntöm a bizottságunk többi tagját is. Köszöntöm nagykövet urat, Nikowitz Oszkár urat, illetve dr. Korhecz Tamás urat, a Magyar Nemzeti Tanács elnökét, és szeretnék mindjárt köszönetet is mondani azért, hogy hozzájárultak ahhoz, hogy itt Szabadkán, az önök székházában tudjuk tartani a mai ülésünket.

Nyugodtan mondhatjuk azt, hogy történelmi pillanatnak a részesei lehetünk. Ha másért nem is, azért, mert a Nemzeti összetartozás bizottsága kihelyezett ülést még nem tartott a Vajdaság területén. Több alkalommal próbáltuk megszervezni ezt a kihelyezett ülést, viszont ez a hét, ez az időpont vált alkalmassá arra, hogy ezt az ülést valóban meg is tudjuk valósítani. Szeretném mindjárt az elején elmondani, hogy nemcsak Szabadkára látogatunk el, hiszen a kihelyezett bizottsági ülés egy másfél-két napos útnak a része, amelynek az első állomása Szabadka. Talán azért is, mert a magyar nemzeti közösségnek a legfontosabb településéről, legfontosabb városáról van szó.

A következő ilyen pont, ahol tárgyalásokat folytatunk és megállunk, Újvidék lesz, majd Csúrog, illetve Temerin. Holnap folytatjuk az utunkat Újvidéken és Belgrádban, valamint a holnapi nap végén az al-dunai székelyeknél fejezzük be látogatást, mégpedig azért, mert ők az ide telepítésük 130. évfordulóját ünneplik meg egy ünnepi hétvége keretében, és arra kaptunk meghívást.

Közben pedig egy mulasztásomat szeretném rendbe hozni: Korsós Tamás főkonzul urat kihagytam az üdvözölteket sorából, ezért szeretettel üdvözlöm, és köszönetet mondok neki a szervezőmunkájáért is. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak, át is adom a szót elnök úrnak.

Dr. Korhecz Tamás

DR. KORHECZ TAMÁS, a Magyar Nemzeti Tanács elnöke: Megtiszteltetés számunkra, hogy vendéglátói lehetünk ennek az első együttes ülésnek, amelyet a Magyar Országgyűlés Nemzeti összetartozás bizottsága és a Magyar Nemzeti Tanács, a vajdasági magyarság országos önkormányzata tarthat meg itt Szabadkán. Azt gondolom, hogy ez az esemény szimbolikáján túl nagyon komoly üzenetet hordoz magában, üzeni a nemzeti összetartozás, a nemzeti együttműködés rendszerének jelentőségét és fontosságát, és azt gondolom, annak külön üzenete van, hogy valóban első alkalommal köszönhetjük itt az Országgyűlés tagjait, illetve a bizottságot.

Csatlakoznék azokhoz a köszöntőkhöz, amelyek Nikowitz Oszkár excellenciás úr irányába, Korsós Tamás főkonzul úr irányába elhangzottak, és természetesen külön tisztelettel üdvözlöm Potápi Árpád elnök urat, illetve a Nemzeti összetartozás bizottságának itt megjelent tagjait. Természetesen a megtiszteltetés, illetve a köszöntés kijár az itt megjelent vendégeinknek is, akiket közösen hívtunk meg az ülésre. Tehát a magyar pártok, illetve a történelmi egyházak képviselőit is üdvözlöm, és természetesen nagy tisztelettel és szeretettel

üdvözlöm képviselőtársaimat, a Magyar Nemzeti Tanács tagjait, illetve az itt megjelent sajtó képviselőit.

Mielőtt hozzálátnánk a formális ülés napirendjének elfogadásához, meg szeretném kérni, fel szeretném kérni Nikowitz Oszkár nagykövet urat, hogy néhány mondatban köszöntse a jelenlévőket.

Nikowitz Oszkár

NIKOWITZ OSZKÁR, Magyarország belgrádi nagykövete: Köszönöm szépen a szót. Most nehogy abba a hibába essek, hogy én is elfelejtek valakit, én nem sorolom fel név szerint az illusztris vendégeket, hanem mindenkit, a Nemzeti összetartozás bizottsága tagjait, az MNT összes képviselőjét és valamennyi megjelentet szeretettel köszöntök, és köszönöm a meghívást.

Köszönöm az alkalmat, hogy szólhatok. Ritka ez, amikor az MNT-nek az eseményein részt veszünk, és még ritkább, amikor a Nemzeti összetartozás bizottságával találkozhatunk. Ha jól emlékszem, ilyenre még nem is került sor, és rögtön azzal is kezdem, hogy látok némi sorsszerűséget, a sors ujját abban, hogy most itt a Nemzeti összetartozás bizottsága és az MNT találkozik és pont ebben a pillanatban. Még talán abban is, hogy olyan sokszor el kellett halasztani ezt a találkozót, és egyre tologattuk előre, és mindig valami közbejött, és talán nem is baj, hogy erre éppen most, ebben a pillanatban kerül sor. Miért mondom, hogy ez a pillanat most jelentős vagy más mint a többi?

Kezdjük azzal, hogy sikerült júliusban létrehozni azt az eseményt, aminek azóta is van visszhangja, és aminek azóta is örülünk, ez a bizonyos csúrogi koszorúzási esemény, a megbékélési esemény, ahogy ezt jobb szó híján neveztük. Ezután azonnal politikai uborkaszézon következett, a szerb kormány azonnal átalakult, illetve a kormány tagjai részben szabadságra mentek, részben leváltódtak, és egy jó két hónapos szünet után most, a körülbelül két hete ismét működő kormánynak a tevékenysége volna az, hogy azt az adósságát törlesztené, amit a megbékélési eseménynél megígért. Nevezetesen, hogy kormányhatározat törölje el jogerővel a kollektív bűnösségre vonatkozó '45-ös rendelkezéseket. Az MNT-nek nagy szerepe volt, volna és lesz - reményeink szerint -, az MNT volna az a szervezet, amelyik a megszővegezést véleményezné és a saját javaslataival kiegészítené. Úgyhogy az MNT itt vastagon benne van az eseményekben. Nem rajta múlik, hogy ezzel még a szerb kormány adós, és hogy részben a saját felelősségünkről, a diplomácia felelősségéről is beszéljek, ezt nekünk kell szorgalmazni annál is inkább, mert 7-én külügyminiszteri látogatásra került sor Budapesten, szerb külügyminiszteri látogatásra.

De hogy az MNT-nél maradjunk, és hogy hogy jön a Nemzeti összetartozás bizottságának a látogatása a képbe: ennek a megbékélésnek a jegyében is látogat el a csúrogi emlékhelyre a bizottság, és fog koszorúzni, és látni fogja majd a helyszínt, ami bizony nem méltó ehhez az eseményhez, és nem méltó ahhoz a célhoz, amit mi kitűztünk.

Itt természetesen a helyi szervezeteknek és a köztársasági szervezeteknek is megvan a felelőssége, de azt hiszem, hogy mi a neveltetésünknel fogva elsősorban próbáljuk mindig saját magunkban keresni a lehetőségeket, ha nem is a hibát. A Nemzeti összetartozás bizottságának és az MNT-nek ez az ülése katalizálhatná azt a gondolkodást, azt az együttgondolkodást, hogy hogyan lehetne intézményesíteni ezt, amit megkonceptcionáltunk az idén tavasztól. Nevezetesen azt, hogy ne csak egyetlen eseményben, a koszorúzásban csúcsosodjon ki ez a dolog, hanem intézményesítve a magyar-szerb megbékélés és az együttélés megjavítása hogyan működhet tovább. Azt hiszem, hogy ötletek lesznek, és e pillanatban csak annyit mondok, hogy egy picit mindannyian megelégedtünk és úgy rápihentünk, ráültünk erre az eseményre, és gazdátlanul maradt.

A Magyar Nemzeti Tanácsnak nem szeretnék plusz feladatokat adni, mert az az érzésem, hogy így is több van a kellenél, a munkabírásánál, de mégis azt látom, hogy a

Magyar Nemzeti Tanács a vajdasági magyaroknak olyan ernyőszervezete, amit nem tud produkálni egyetlen párt sem. Tehát még a legnagyobb párt sem, és a magyar identitással kapcsolatos dolgoknak a napi intézését, akár a megkoncepcionálását sem lehet a magyar anyaországra bízni egyedül.

Szükség van tehát arra, hogy a magyarságnak ez a kormánya, az ernyőszervezete bármennyire is fifikás egyébként, innen Vajdaságon belül, magára vegye azt a felelősséget, ami nemcsak az oktatás, a nyelvhasználat, az igazságügy előtti egyenlőség is, hanem egy kicsit tágabb módon minden, ami az identitásvédelemre tartozik. Elnézést is kérek, hogy az MNT számlájára próbálok további ötleteket gyártani, de az volna a kérésem, hogy a Nemzeti összetartás bizottsága - gyakorlatilag ilyen célokkal is jött létre - és az MNT közösen gondolkodjanak azon, hogy hogyan lehetne ezt úgy intézményesíteni, hogy innentől saját maga járjon. Sajnos ezek egyébként olyan dolgok, mint maga a kultúra, hogy saját maga nem megy tovább, nem organizmus, vinni kell, és intézmény kell, emberek kellene mögé, és azt kéne kitalálnunk, hogy hogyan lehet.

Mindent egybevéve szeretném, hogyha az MNT annak ellenére, hogy – mondom – nem látványosan cselekszik, és férfiasan tűri a kritikákat és dolgozik, még ezt is magára venné, és ezáltal emelné a súlyát, tekintélyét az itteni magyarok előtt, amit egyébként a felelősségteljes munkájáért minden kalapemeléssel együtt megérdemel.

Ennek jegyében, elnézést, hogy kicsit hosszabb voltam a kelleténél, kívánok jó munkát ennek az összejövetelnek, és üdvözlök mindenkit még egyszer.

Napirendi javaslat elfogadása

ELNÖK: Köszönöm szépen, nagykövet úr. Mivel formális bizottsági ülésről van szó, illetve az MNT-nek is egy formális üléséről, ezért a napirendi javaslat elfogadásáról kell mindkét szervezetnek döntenie. Először a Nemzeti összetartozás bizottsága tagjait fogom megkérdezni, hogy elfogadjuk-e a napirendi javaslatot.

A bizottság tagjait szeretném bemutatni: Hidvéghi Balázs alelnök urat, a Fidesz részéről. *(Taps.)* Szeretném bemutatni újra dr. Szili Katalin képviselő asszonyt *(Taps.)*, a bizottságunk Autonómia albizottságának elnöke. Az Autonómia albizottság alelnöke Csóti György képviselő úr. *(Taps.)* Ékes Ilona képviselő asszony, szintén a Fidesz részéről. *(Taps.)* Kőszegi Zoltán képviselő úr, a Fidesz részéről *(Taps.)*, Szávay István képviselő úr, a Jobbik részéről. *(Taps.)* Ők a bizottság tagjai.

Szeretném bemutatni munkatársainkat: Márky Zoltán főosztályvezető urat, a Nemzeti Integrációs Iroda részéről *(Taps.)*, Prékopa Angéla munkatársat, szintén a NIH részéről *(Taps.)*, aztán Kerényi György tanácsadó urat *(Taps.)*, valamint Albertini Balázs politikai munkatársat *(Taps.)*, Juhász Szabolcs urat, Szávay képviselő úr munkatársát *(Taps.)*. Munkatársa van-e itt valakinek még a bizottság részéről? *(Nincs jelentkező.)* Nincs.

Szeretném bemutatni a bizottságunk munkatársait: Szilágyi Péter bizottsági munkatárs *(Taps.)*, Szőcs Dorottya bizottsági titkárnő *(Taps.)*, jegyzőkönyvíró-gyorsíró Lajtai Szilvia *(Taps.)*. Ő a feladatát végzi, miközben mi beszélgetünk.

A jegyzőkönyv számára szeretném bejelenteni a helyettesítéseket: dr. Kovács Ferenc alelnök urat helyettesítem én, Gaal Gergely képviselő urat Ékes Ilona képviselő asszony, dr. Hoppál Péter képviselő urat Kőszegi Zoltán képviselő úr és Kalmár Ferenc András képviselő urat pedig Csóti György képviselő úr helyettesíti. Megállapítom, hogy a bizottság határozatképes. Megkérdem, hogy elfogadjuk-e a javasolt napirendet. *(Szavazás.)* Elfogadjuk. Köszönöm szépen, egyhangú szavazás volt. Át is adom a szót.

DR. KORHECZ TAMÁS, az MNT elnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. Ezzel formálisan is megnyitnám a Magyar Nemzeti Tanács díszülését. Megállapítom, hogy a Magyar Nemzeti Tanács 35 képviselője közül 22-en vagyunk jelen, ami azt jelenti, hogy a

Magyar Nemzeti Tanács határozatképes. Megkérném tisztelettel a Magyar Nemzeti Tanács jelenlévő tagjait, hogy a két előterjesztett napirendi ponttal kapcsolatban szavazzunk. Ki támogatja ennek a napirendi javaslatnak az elfogadását? *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. Megállapítom, hogy a Magyar Nemzeti Tanács 22 igen szavazattal, tartózkodás nélkül fogadta el a mai ülésünknek a napirendjét. Mielőtt hozzálátunk ennek a napirendnek a megtárgyalásához, egy ülésvezetési záradékot terjesztek elő szavazásra. Ezek szerint öt percre korlátoznánk a napirendekkel kapcsolatos felszólalásokat, és lehetőséget teremtenénk arra, hogy a 2. napirendi pont kapcsán a meghívott vendégeink, tehát a politikai pártok vezetői, illetve az egyházak képviselői, akik nem MNT-tagok ötperces hozzászólásban részt vehessenek a vitában. Kérem képviselőtársaimat, hogy szavazzanak erről az ülésvezetési záradékról. Ki támogatja? *(Szavazás.)* Megállapítom, hogy az MNT egyhangúlag, 22 igen szavazattal, tartózkodás és ellenszavazat nélkül fogadta el az ülésvezetési záradékot.

Ennek jegyében szeretnék megkérni minden képviselőtársamat, hogy az ülés ünnepélyes jellegéhez méltóan próbálja kifejteni érveit a különböző napirendi pontok kapcsán. Természetesen nincsenek kételyeim, hogy ez így fog megtörténni. Köszönöm szépen.

Azt gondolom, hogy rátérhetünk a napirendi pontok megtárgyalására. Megkérem Korsós Tamás urat, hogy vegye át a szót.

Korsós Tamás, Magyarország szabadkai főkonzuljának tájékoztatója

KORSÓS TAMÁS főkonzul: Köszönöm szépen, elnök úr. Én, bár a napirend része vagyok, megragadnám az alkalmat, hogy tisztelettel üdvözlök minden jelenlévőt, és egyúttal természetesen a tévé nézőit is, akik egyenesben követhetik ezt az ülést. A nagykövet úr már részben tett említést arról, amit én is megemlíteni szerettem volna, azt részletesebben kibontotta.

Én úgy gondolom, hogy a főkonzulátus működését Vajdaságban jelenleg három nagyon fontos kérdés határozza meg. Ebből az egyik a kettős állampolgárság, az egyszerűsített honosítási eljárás. A másik a választásokra való felkészülés, mely egyrészt itt, másrészt otthon történik, tehát a magyar nemzeti tanácsi választások, illetve a magyarországi parlamenti választások. A harmadik pedig a lehetőség szerinti emlékezés arra az alapkőre, amit a csúrogi közös koszorúzás tett le, és remélhetőleg tovább fog épülni, illetve az alapkő kiteljesedik hamarosan és utána erre építeni lehet.

Van még két olyan jelszó talán, amely a főkonzulátus működését is befolyásolja a kezdetektől és most. A kezdetek alatt természetesen azt az időszakot értem, nem mintha nagy tisztelettel adóznék elődeimnek, de amióta befolyásom van a főkonzulátus működésére, tehát 2010-től. Ez a két kifejezés az összefogás és a hitelesség. Természetesen nem magamról beszélek, hanem arról, hogy mitől is hiteles. Hiteles attól, hogy annak idején 2010. augusztus 19-én Palicson a Villa Minorban elhangzott egy ígéret. Ez az ígéret arról szólt, hogy az éppen akkor megválasztott Magyar Nemzeti Tanácsnak a stratégiája mögött a magyar kormányzat teljes mellszélességgel kiáll. Úgy gondolom, hogy az azóta létrehozott nemzeti tanácsi stratégiák és az azok mögé állított eszközök, pénzüsszegek, politikai és egyéb más támogatás, úgy vélem – talán nem túlzok, ha azt mondom -, hogy egy történelmi módosulást jelentett a délvidéki magyarság közéletében. Az, hogy a közjogba épült be, tehát nem pusztán politikai eszközökkel élük a mindennapjaikat, a közjogba épült be az a kulturális autonómia, ami máshol, talán a Kárpát-medencében ilyen formában nem létezik. Az, hogy megünnepelhetjük a nemzeti összetartozás napját, mert az itteni magyarság jeles napjai között a közjogban van, szerintem ez nagyszerű dolog. Ugyanígy a jelképekkel, a stratégiákkal.

Úgyhogy mindig öröm számomra, hogyha évente nem is tudom, hány alkalommal közösen tudunk megjeleníteni ezeknek a stratégiáknak a megvalósításában, akár legyen az oktatás, legyen az támogatás, ösztöndíj-szerződések aláírása. És természetesen, ahogyan

három évvel ezelőtt a főkonzulátus is a parlamenti képviselőkkel részt vett a választási megfigyelésben, készülünk arra, hogy ez jövőre is így legyen.

A hitelesség, a második pont. A kettős állampolgárság. Amikor igazán kellett volna a kettős állampolgárság, nem volt rá mód. Utána emlékszünk arra, hogy a történelem mit hozott, emlékszünk a népszavazásra, december 5-ére, és arra, amikor a schengeni vízumot kellett bevezetni Magyarországon. Ezt követően arra is emlékszem, amikor 2010 novemberében elmondtuk, hogy lesz egyszerűsített honosítás és január 1-jével fog kezdődni, akkor hitetlen tekintetek voltak, hogy jó, valami majd lesz. Nos, az élet megmutatta, hogy igenis ez egy sikeres folyamat, és néhány statisztikai számot mondanék. Eddig 510 ezer kérelem érkezett, ebből több mint 58 ezer szabadkai lakos. Megközelítőleg 100 ezer a délvidéki magyarok száma, akik a világon bárhol igényelheték a kettős állampolgárságot, akár más külképviseleten, akár Magyarországon, tehát, még egyszer mondom, majdnem 60 ezer ember itt, a szabadkai főkonzulátuson.

430 ezren tettek eddig állampolgársági esküt a világban, ebből a szabadkai főkonzulátuson 46 ezren. 16 ezer útlevélnél többet adtunk ki itt, a szabadkai főkonzulátuson, és itt megjegyzem, hogyha valaki azzal vádolna minket, hogy ezzel az elvándorlást segítjük elő, az nem igaz. Az elvándorlás nem ettől van.

804 eskütételt szerveztünk eddig csak a főkonzulátuson, úgy gondolom, hogy ez egy hiteles folyamat, nem csökken az érdeklődés. Csak idén az elmúlt év hasonló időszakához képest 20 százalékkal emelkedett a kérelmek száma, ez nem azt jelenti, hogy csökken az érdeklődés.

Ezzel egyidejűleg megindult a jövő évi választásokra való felkészülés, a magyarországi választási névjegyzékre való feliratkozás ugyanúgy, mint a kettős állampolgárság terén, emlékeznek, amikor indultunk, az összefogást nem véletlen említtem. Mindenkiel partnerek vagyunk abban, hogy a közös cél érdekében mozgósítsunk, és a választásra való felkészülés ilyen közös cél, természetesen a választási akaratot semmilyen módon nem befolyásolva.

Július 31-ig a Nemzeti Választási Iroda a Vajdaságban mintegy 47 ezer választási feliratkozási kérelmet postázott és a hozzá tartozó tájékoztatót. Augusztus 1-jétől a főkonzulátuson az eskütelemek alkalmával mintegy heti 550 feliratkozási kérdőívet adunk át, és segítünk mindenkinek, aki szeretné ezt kitölteni. Megadjuk a segítséget, és itt is megerősítem, hogy minden olyan szervezettel, párttal, civil szervezettel, helyi közösséggel együttműködünk, aki igényt tart a mi segítségünkre. Ennyi fért bele ebbe a gondolatmenetbe.

Még annyit engedjenek meg, nem kerülhetem meg a kérdést, mert a sajtó is foglalkozott vele az utóbbi napokban, illetve hullámszerűen időnként foglalkozik azzal, hogy valamilyen megfontolásból - nem szeretném sem minősíteni, sem kitalálni, hogy miért, de - próbálja lejáratni ezt a hitelességet és ezt a folyamatot. Legutóbb ráadásul olyan címmel jelent meg egy hírportálon egy cikk, nem is tudom, minek nevezzem, egy álnéven író, nevét nem vállaló valakitől, aminek az volt a főcíme, hogy „Állampolgárság nyelvtudás nélkül, pénzért? – A főkonzul nem tartja bűncselekménynek”. Ez szégyen, gyalázat, azóta levették a cím második felét, ami arról szólt, hogy a nyelvtanítást nem tartom bűncselekménynek. Egy másik újságban valóban ilyet nyilatkoztam, továbbra sem tartom annak. Tehát az, hogy pletykák, rosszindulatú pletykák vannak azzal kapcsolatban, hogy nyelvtudás nélkül lehet állampolgárságot pénzért szerezni, megragadom a nyilvánosság lehetőségét, és azt mondom, hogy ez nem igaz. Ha bűncselekmények történnek, akkor a bűncselekményeket üldözni kell. Itt a szabadkai főkonzulátuson ilyen nem történik, nagyon kérem a nyilvánosságot is, ha valaki úgy gondolja, hogy igen, akkor jelentse be. A pletykáknak és az aljasságoknak nem kell teret adni. És azt is elmondom, hogy az útlevélhez a fotót nem fényképésznek kell készíteni, ahogy ezt valaki nyilatkozta, hanem az útlevélhez mi elektronikusan csináljuk a fényképet.

Engedjék meg, hogy mivel érintett is voltam a dologban, szükségesnek tartottam ezt elmondani a hitelesség kapcsán. Természetesen mindenkinek minden kérdésben szívesen állok rendelkezésre. Ezzel megköszönöm a figyelmüket.

ELNÖK: Kérdések, illetve hozzászólások? Nem tudom, hogy csináljuk. Először a bizottság tagjai vagy egyáltalán, akiben megfogalmazódik kérdés? Nem kellene különválasztani. Akkor a vendéglátók először.

Kérdések, hozzászólások

DR. KORHECZ TAMÁS, a Magyar Nemzeti Tanács elnöke: Megnyitom a vitát. Az első napirendi ponttal kapcsolatban kinek van kérdése. Rác Szabó László képviselő úr.

RÁCZ SZABÓ LÁSZLÓ, a Magyar Polgári Szövetség elnöke: Köszönöm a szót elnök úr. Arról szeretnék először szólni, hogy az nagyon jó, hogy most itt közösen ülhetünk, hiszen az összetartozásról szól a bizottság, és az összetartozásról szól az is, amiről szeretnénk beszélni.

Sajnos az történt 1920-ban, hogy szétválasztottak bennünket. Nincs más komolyabb feladatunk az életben, ha élni akarunk, mint az, hogy megpróbáljuk összehozni magunkat, megint együtt lenni. Ennek az újra együttgondolkodásnak, együtt való életnek az egyik fontos feladata az, hogy megértsük egymást. Miután szétválasztottak bennünket, egy olyan környezetbe kerültünk, ahol idegen kultúrák, idegen emberek határozták meg azt, hogy mit szabad gondolnunk, milyen nevet szabad viselnünk, hogyan szabad megjelennünk az utcán, arról nem is szólva, hogy nem egy esetben véresen le is számoltak velünk.

Nem volt igazuk, mert én ma is azt mondom, hogy a világháborúban erre a területre érkező honvédek gyakorlatilag hazaérkeztek a saját földjükre, a sok ezer éves földjükre. Tehát ők igazából nem számítanak agresszornak, mint ahogy mi is ezen a területen csakis őslakosként vagyunk kezelhetőek. Csak az az egyetlenség elfogadható gondolat, hogy ez a föld ezer éveken keresztül a miénk, tehát mi őslakosok vagyunk. Az őslakosoknak vannak jogaik. Ezeket a jogokat vették el tőlünk mindamelllett, hogy az 550 ezer magyarból ma, ha van 250 ezer a környéken, akkor mi már lassan kezdünk ennek örülni. És azért százezer ember nem veszik el véletlenül, nem tűnnek el a semmiben. Annak oka van, és biztos, hogy ennek az oka az az 1920-ban – én csak gazemberségnek szoktam nevezni, lehet, hogy valaki ezt rossz néven veszi, de hát ez van – elkövetett, a magyarok elleni nagyon kemény büntetés.

A magyar állam, egyébként ezt csak dicsérni lehet, igyekszik most megint csökkenteni ezeket a különbségeket, amelyek kialakultak közöttünk a széles határ miatt, és többek között az állampolgársági, könnyen megszerezhető állampolgársági törvény, maga az, hogy a Magyar Nemzeti Tanács létre tudott jönni, ez is egy jó dolog. A magyar állam ilyen formában tudja segíteni, ha úgy tetszik, pénzzel tudja segíteni a Magyar Nemzeti Tanácsot, és a Magyar Nemzeti Tanács ebből a pénzből ösztöndíjat tud adni a magyar fiataloknak, hogy egyetemre járjanak és tudjanak tanulni. Hiszen sok mindenben viszont hátrányban vagyunk ebben az országban, a munkavállalási lehetőségeinkben, természetesen az oktatás terén, a pénzügyek, a privatizáció terén.

Sorolhatnám, nem kell mindent elmondani, úgyis tudják, miről van szó. Ha azt veszem, hogy állami szervezetben munkahelyet létesíthessenek vagy a részvétel, akár olyan helyeken is, ahol 80-90 százalékban magyarok laknak, amik egyébként azt is bizonyítják, hogy Trianonban nagy bünt követtek el, hiszen olyan területeket is lecsatoltak Magyarországról, ahol száz százalékban csak magyarok élnek. És ezek a területek ma más országokhoz tartoznak, többek között ide, a Délvidékhez is.

Ami Korszós Tamás beszámolóját illeti, azzal az egy kitételrel szeretnék foglalkozni, hogy azt mondta, vannak, akik azt mondják, hogy az elvándorlás elősegíti azt, hogy

állampolgárságot kapnak a délvidéki magyarok. Hadd cáfoljam meg ezt én is, hadd mondjam azt, hogy ez biztos nem így igaz, ugyanis az elvándorlás annak a következménye, ha egy területen valaki nem tud megélni. Annak oka pedig nem egy másik ország, annak oka ez az ország, amelyikben ezek az emberek élnek.

A fiatalok miért mennek el? Mert félnek attól, hogyha elmennek az egyetemre, rosszul fogják őket csak a nemzetiségük miatt kezelni, és nem egy példát tudok, és ezt bizonyítani is tudjuk. Nem úgy, mint amelyekről Korszós Tamás beszélt az előbb, valódi bizonyítékok is vannak arra, hogy bizony az egyetemistákat különböző egyetemeken különböző professzorok, csak azért, mert magyarok, másképpen kezelik és negatív értelemben véve. Ezért a felszólalásom végén hadd mondjam azt, hogy az irányvonal, úgy érzem, hogy jó, de vannak dolgok, amelyeket most meg kell tenni.

A magyarság itt őslakos, mert ezer évek állnak mögöttünk, mondjuk ez a kis jelvény hétezer évet bizonyít, csak a rovás tekintetében véve. Tehát a Kárpát-medence minimum hétezer éve általunk lakott terület. Ezért a megoldásokat keresve nem elég az, hogy megtartunk és megépítünk egy emlékművet ott, ahol sok embert meggyilkoltak a lehető legkegyetlenebb módon, azért elvárnánk Szerbiától, hogy bocsánatot is kérjen ezért. Megbánja a tettét, és elvárnánk, hogy a háborús bűnöket, a kollektív bűnösséget eltöröljék. Ez nem történt meg sajnos. Magyarországtól viszont azt várjuk, hogy álljon mellénk keményen, és követelje meg, most itt a lehetőség, Szerbia európai uniós csatlakozásáról van szó, követelje meg a magyar népnek járó jogokat, ezt úgy hívják, hogy önrendelkezés, ezeket követelje meg Szerbiától, mielőtt Szerbia belépne az Európai Unióba. Köszönöm, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Megkérdem képviselőtársaimat, hogy kíván-e még valaki hozzászólni. Hidvéghi Balázs alelnök úr.

HIDVÉGHI BALÁZS (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Én Korszós Tamástól szeretnék kérdezni a regisztrációval kapcsolatban. Mik az első hetek tapasztalatai? Az esküteteleknél van-e olyan nehézség, visszatérő kérdés, probléma a formanyomtatvány kitöltésekor, amit illene jelezni a Nemzeti Választási Irodának vagy akár a parlamentnek? Meg lehet-e mondani, hogy kik voltak: idősök, fiatalok, milyen szociális osztályba tartozók? Van-e ilyen megoszlás? És ehhez kapcsolódóan hogyan lehet ezt tovább népszerűsíteni, nekünk mit kellene tenni Magyarországról, mit kéne itt tenni akár a Magyar Nemzeti Tanácsnak vagy politikai pártoknak, hogy ez felgyorsuljon?

November 1-jével indul az online regisztráció lehetősége, ez egy újabb lehetőség, de jó lenne, ha felkészülten tudnánk erre készülni és segíteni ezt az ügyet. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Főkonzul úr!

KORSÓS TAMÁS, Magyarország szabadkai főkonzulja: Köszönöm szépen a kérdést. Valójában a Nemzeti Választási Irodával közvetlen kapcsolatban vagyunk mi is és más érintettel, ilyen tömegesen érintett képviseletekkel, Csíkszereda, Kolozsvár, stb., és az első tapasztalatok alapján már készült egy minta, kitöltött kérdőív, ami felkerült a Nemzeti Választási Iroda honlapjára. Magunk készítettünk vajdasági címmel, illetve nevekkkel, tehát specializáltunk minden kérdőívet. (*Közbeszólás: És online elérhető?*) Ez még nem érhető el online. Ezt mi egyrészt kifüggesztjük, illetőleg kiteszük a saját honlapunkra, konzuli napokon szintén népszerűsítjük, illetve, aki foglalkozik ilyesmivel, hogy szeretne a környezetében akár szervezetként, akár pártként, civilként vagy baráti körként foglalkozni ezzel, annak a rendelkezésére bocsátjuk, természetesen.

Már megkeresések voltak hozzánk különböző, itteni magyar pártok részéről, megadtuk a szükséges felvilágosítást akár úgy, hogy közvetlenül adják tovább, akár úgy, hogy talán nem titok, hiszen az újságban is hirdetik, hogy a napokban a VMSZ nagyobb számú aktivistája fogja felkeresni a vajdasági magyarokat házról házra járva. Nekik is adtunk tájékoztatást arról, hogy mik a típushibák, amik előfordulhatnak a kitöltésnél. Akár itt is megragadom az alkalmat, az egyik a leggyakoribb, hogy az első sorba folyamatosan írják a nevüket, holott az első sorba csak a vezetéknevet kell írni. A második sorban következik a keresztnév. Olyan kérdés is jött hozzánk, hogy a 8-ast hogyan írják, két körrel-e, mert a gépi olvasatnál esetleg problémát okozhat. Erre nem tudunk választ adni. (*Derűlttség.*) Szerintem a technika most már ott áll, hogy el tudja olvasni a 8-ast.

Amire még felhívtuk a figyelmet, hogy ha valaki értesítési címet ad meg postacímnek, akkor oda annak az országnak a címzési szabályait használja, amely országról szól. Tehát Romániában a románt, Szerbiában a szerbet, azért, hogy elkerüljük, hogy a posta esetleg nem kézbesíti, vagy helytelenül kézbesíti.

Arra a kérdésre, hogy milyen bontásban, akár korban vagy érdeklődés vagy végzettség szerinti bontásban iratkoznak fel, erre nem tudok válaszolni, mert ilyen nincs. Nem is látunk rá, ilyen információ nem is jut el hozzánk.

Azt sem tudjuk pontosan, hogy hány magyar kérte Vajdaságból a feliratkozását, hiszen értesítési cím szerinti bontásban teszi ezt közzé naponta a választási iroda, tehát, ha e-mail címeket ad meg valaki – az utóbbi időben ez megszorodott –, akkor nem tudjuk, hogy szerbiai vagy másféle e-mail cím. Aki szerbiai címet adott meg, ott megközelítőleg azt tudom mondani, mint az állampolgársági érdeklődésnél. Tehát a délvidéki magyarság számarányához képest a legaktívabb kérelmező és a legaktívabb feliratkozó, ez azt jelenti, hogy körülbelül minden tizedik, innen a Délvidékről van. Tehát, ugye mondtam, hogy 510 ezer kérelemből 58 ezer, és ha azt nézzük, hogy 250 ezer a délvidéki magyar lakosság, 252 ezer a legutóbbi népszámlálás szerint, akkor ez egy igen aktív szám. Nem csodálkozom rajta, hiszen innen indult az egésznek a meghatározott markáns igénye.

A főkonzulátusi eskütelekkor azt érzékeljük, hogy akkor kell odaadnunk ezeket a kérdőíveket, mert csak utána tudják kitölteni, miután állampolgárrá váltak. Tehát szükséges hozzá két olyan dokumentum, amivel betű szerint meg kell egyeznie, és megint a nyilvánosságot használom fel arra, hogy felhívjam a figyelmet, hogy a kitöltésnél két dokumentumban mindenképpen betűvel, ékezettel meg kell hogy egyezzen, mert különben érvénytelenné válik a feliratkozás. Az egyik a honosításnál szereplő adatok, név, az okirat számai, ugye többről van szó, a másik az úgynevezett hatósági VIP-igazolványon, VIP-kártyán, ki hogy szereti, szereplő adatok. Tehát lakhely és a születési hely, stb. ezzel kell hogy megegyezzen. Tehát tulajdonképpen nem kitölteni kell a kérdőívet, hanem át kell másolni erről a két dokumentumról a betű szerinti adatokat a kérdőívre.

Az érdeklődés megvan, leadják, hogy továbbítsuk ezeket a kérelmeket, 500 ezres nagyságrendben továbbítjuk. Nap mint nap kérdezik tőlünk, hogy miért nem kaptak eddig választ. Mondtuk, hogy várják türelemmel, mert november 1-jéig zajlik a feldolgozása. November 1-je után már ötnapos határidővel történik a feldolgozás, és a választásokat megelőző napokban pedig már napi feldolgozás, visszajelzés lesz. 15 nappal a választások előtt kell beérkeznie a névjegyzékre való feliratkozásnak. De én azt tudom mondani, hogy most várunk egy nagyobb ütemet. De nemcsak a VMSZ aktivistáiról beszélek itt, hanem más pártok is jelentkeztek már azzal, hogy lakossági fórumon, egyeben részt vennének-e a főkonzulátus részéről. Ahogy én említettem az összefogást, természetesen mindenki az erejéhez mérten tudja kifejteni ezt. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Hadd egészítsem ki ezt azzal, ami már elhangzott, hogy 510 ezer kérelmező volt eddig, 430 ezren tettek esküt, akik részt akarnak venni a következő

évi országgyűlési választásokon, azoknak esküt kell tenniük addig. Jelenleg a regisztráció 20 ezer körül van, pontos adatot is tudunk mondani, ha az interneten megnézzük ezt. A három szám nem teljesen ugyanaz, sőt nagyon-nagyon nagy az eltérés mondjuk az esküt tettek és a regisztráltak között. A következő heteknek, hónapoknak fontos feladata lesz az, hogy az esküt tettek és a regisztráltak, nyilván a gyerekek és azok, akik nem tudnak valamilyen oknál fogva részt venni a választáson, köztük lesz egy jelentős eltérés. De ha azt nézzük, hogy kik azok, akik részt vehetnének a választásokon, ugyanakkor már esküt is tettek, meg kellene közelíteni azt a számot. Igen jelentős eltérés mutatkozik. Szerintem mindannyiunk közös felelőssége az, hogy ezt a két számot közelítsük egymás mellé.

Minden tájékoztató munkát meg kell tennünk ennek érdekében, nyilván a Magyar Országgyűlés tagjainak, a magyar kormánynak, azoknak a hatóságoknak, akik a választásokat szervezik Magyarországon és minden magyar pártnak, magyar mozgalomnak, civil szervezeteknek, és itt hadd mondjam a történelmi egyházakat is. Akiknek, úgy gondoljuk, hogy ebből a munkából ki kell venni a részüket, hiszen különben jelentős eltérés lesz a következő év elején is, amit nem tudunk majd behozni. Köszönöm szépen ezt a tájékoztatót. Szávay képviselő úr!

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen. Én is tisztelettel köszöntöm kedves mindannyiukat, és köszönöm szépen főkonzul úrnak ezt a pontos, naprakész tájékoztatást az állampolgársági ügyintézésrel kapcsolatban. Szomorúan hallottam, hogy így meggyűlt a baja a sajtóval, de azóta talán azért sikerült valamit az ügyön javítani. Ez kétségtelenül egy érzékeny téma, ezért is a magyarországi sajtó is elég sokat cikkezett arról, hogy különböző régiókban, sokkal kevésbé egyébként a Délvidéket érintően, inkább más régiókban milyen esetleges visszaélések gyanúja merülhet fel, és akkor finoman fogalmaztunk. Tehát kétségkívül érzékeny téma, és sajnos vannak olyan politikai erők, akik ezt nem a legjobb szándékú kampányra fel is használják Magyarországon.

Örömmel hallottam főkonzul úrtól, hogy fontosnak tartja minden délvidéki magyar szervezettel az együttműködést, illetve a választások bármilyen befolyásolásától a távolságtartást, bizonyára nagykövet úr is így gondolja ezt.

Azt szeretném kérdezni, ha már a választásokra való feliratkozás szóba került, hogy ... nem tudom, Korhecz elnök úrra nézek, ki az, aki hivatalosan a VMSZ-t képviseli, kinek szabad ezzel az egész üggyel kapcsolatban ilyen kérdéseket feltenni.

DR. KORHECZ TAMÁS, a Magyar Nemzeti Tanács elnöke: A Magyar Nemzeti Tanács tagjai, képviselői között vannak VMSZ-tisztségviselők is, de ebben a kapacitásban, ezzel a kérdéssel kapcsolatban, mivel az ügyvezető elnök úr nincs jelen, nem tudom, hogy ki válaszolna. Hát tegye fel a kérdést nekünk.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Több olyan jelzés eljutott hozzánk, amit a főkonzul úr is megemlített, hogy vannak olyanok, akik kicsit aggályosnak tartják azt, hogyha pártaktivisták keresik fel a választásokkal kapcsolatban. Szeretném megkérdezni, hogy hogyan, milyen formában tudják a magyarokat megkeresni, vagy mi alapján lehet tudni, van-e valami nyilvántartás azzal kapcsolatban, hogy kik a magyar választók, kiket lehet megkeresni, és kiknek lehet segítséget felajánlani a választásokon való részvétel kapcsán. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Főkonzul úr!

KORSÓS TAMÁS, Magyarország szabadkai főkonzulja: Köszönöm szépen. A családrészeshez szeretnék hozzászólni. Itt is kifejezetten szeretném kimondani, hogy a család módon szerzett állampolgárság tízéves elévülési hatállyal visszavonható. Már történt ilyen

visszavonás, a Magyar Közlönyben közzé lett téve, és hadd mondjam azt, hogy az elutasítások száma, ami jelenleg az összes kérelemhez viszonyítva 2,5 százalék, az utóbbi egy évben jelentősen megnőtt. Azóta nőtt meg jelentősen, amióta az igyekezet megnőtt, hogy nyelvtudás nélkül is szerezzenek állampolgárságot. De nagyon szeretném különválasztani azt, amikor valaki beadja a kérelmét, és veri a mellét, hogy „nyelvtudás nélkül beadtam a kérelmemet”, az nem jelenti azt, hogy nyelvtudás nélkül megkapja az állampolgárságot. És alig várom majd azt az első pillanatot, amikor olyan valakik, aki pénzt kértek eddig – hogy is mondjam? – egyszerű és tudatlan emberektől azért, hogy elintézik az állampolgárságot, hogy amikor megkapják az elutasítást, akkor majd hogy kéri vissza a pénzüket. Már várom az első kriminális híreket, már elnézést, ha szabad ilyet mondani. Tehát azt szeretném mondani, hogy érezhető az igyekezet, van ilyen igény, hogy nyelvtudás nélkül megszerezzék, a magyar közigazgatás ellenáll, a főkonzulátus nevében pedig kifejezetten mondhatom, hogy ilyen nem történhet. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Hogyha a VMSZ részéről mint párt részéről nem kíván senki reagálni, akkor elnök úrral délután, este fogunk találkozni. Megkérdezem, hogy van-e még hozzászóló. Igen, dr. Szili Katalin elnök asszony.

DR. SZILI KATALIN (független): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Urak! Nagykövet Úr! Főkonzul Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Kedves MNT-tagok! Engedjék meg, hogy köszöntsem önöket, és néhány szót szóljak. És elnök úr, ha megengeded, ehhez a vitához szeretném mindenképpen leszögezni, hogy itt az alapvető és elsődleges a bizalom. Az a hivatalba vetett bizalom, amelyik eljár ezekben a kérdésekben, és kiadja az igazolványokat, hiszen, ha az itt is és a nagy nyilvánosság előtt lefolytatott vitánk csak arról szól, ami ennek a negatívumait jelenti, akkor én azt gondolom, hogy ezzel saját magunk tesszük lehetővé azt, hogy megingassuk ezt a bizalmat.

Én abból szeretnék kiindulni, hogy mindannyiunk közös érdeke, miszerint nagyon sokszor elhangzott a szó, hogy összefogás, ami valóban azt jelenti, hogy minél többen éljenek azzal a lehetőséggel, amit 2010-ben a parlament hosszú évek és nagyon sok buktató után majdnem konszenzussal megadott, csak ehhez tapad valami, amit úgy hívunk, hogy választójog. Azt gondolom, hogy nekünk és a mostani látogatásunknak is az egyik legfőbb értéke kell hogy legyen, hogy elérjük azt, hogy minél többen éljenek ezzel a választójoggal.

Viszont elnök urak, ha megengeditek, és tisztelt képviselőtársaim, néhány dolgot szeretnék ehhez hozzáfűzni, ez pedig az egész kérdésben a tisztaság. Hiszen nekünk pontosan az az érdekünk, hogy egy tiszta kampányt folytassunk, pontosan azért, hogy azt követően a választást se kérdőjelezze meg senki, mert én mindig azt mondom, és a félelmeim abból vannak, hogy pontosan a határon túli magyarságot nem szabad se kiszolgáltatottá, se kitétté tenni, hogy ők esetlegesen akár áldozataivá, akár bűnbakjaivá váljanak a választások történetének. És számomra az összefogás és az együttműködés itt kezdődik.

Tisztelt Bizottság! Kedves Képviselőtársaim! Engedjék meg, hogy én a magam köszönetét fejezzem ki az MNT-nek, elnök úr, valamennyiüknek. Hiszen önök azok, akik a hátukon viszik a vajdasági magyarság sorsát. Én ezért szeretnék önöknek köszönetet mondani, és bízva abban, hogy egyébként a kooperációnk majdan elvezet oda, hogy nem kell majd ilyen kérdésekről beszélnünk, hanem vannak természetes folyamatok, és ehhez hozzátartozik számomra az is, ami a hatásköri törvénynek a kérdésköreit jelenti, hiszen reményeink szerint ez nem fogja csorbítani azt, amit úgy hívunk, hogy autonómia. A kulturális autonómia, hiszen ebben nagyon jó példát mutat a Vajdaság, és az Autonómia albizottság nevében is szeretném megköszönni, azt hiszem, Csóti György alelnök úr és valamennyi Autonómia albizottsági képviselőtársam, Ékes Ilona, Szávay István, Kószegi Zoltán képviselőtársaim nevében is azt a munkát, amit kifejtettek. És hogy lehetővé tette azt az MNT is és Korhecz Tamás elnök úr,

hogy ott egy nagyon jó beszámolóban valóban példaértékű az, amit a Kárpát-medence vonatkozásában is az autonómia területén önök tettek és tesznek.

Nagyon remélem, nagykövet úr, hogy, ahogy ön is fogalmazott, az a folyamat, ami köztársasági elnök úr látogatásával történt – és a mi mostani látogatásunk is ebbe az ívbe illeszthető, hiszen én úgy gondolom, hogy az a megbékélési gesztus –, nemcsak a lezárása volt valaminek, hanem a nyitánya is egy újabb időszaknak. Hiszen mindannyiunk érdeke az, hogy Szerbia azon az úton, amin elindult az európai uniós csatlakozás útján, végigmenjen. Ehhez viszont, én úgy gondolom, hogy nekünk kell közösen kijelölni azt az utat és azokat a kereteket, ami nyilvánvaló, az itt élő magyarság helyzetét is segíti, európaivá teszi és javítja. És nagyon remélem, hogy ehhez hozzájárult az a folyamat is, amit még annak idején házelnökként Marković házelnök úrral mi magunk a toleranciaprogram keretében tettünk. Hiszen ez is hozzájárulhatott ahhoz, és ehhez kellett az önök közreműködése is, hogy ebben sikeresek legyünk.

Én köszöntöm önöket még egyszer, köszönöm a lehetőséget, hogy itt szólhattunk, és bízom abban, hogy nemcsak összefogásban, hanem egymás értésében és megértésében is a következő időszakban egy új lendületet tudunk annak adni, ami részben Szerbia európai uniós csatlakozását, a vajdasági magyarok helyzetének a javítását jelenti. Kívánok önöknek jó erőt és egészséget! Elnök úrnak köszönöm a lehetőséget.

ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök asszony. Hadd mondjam azt el, hogy abból a szempontból is történelmi pillanatban vagyunk, hogy éppen tíz évvel ezelőtt innen, a Vajdaságból indult el a kettős állampolgárságért való harc. Tehát itt volt valahol a kezdete. Itt tüzték a zászlajukra többen ezt a kérést, fogalmazták meg, illetve már jóval előtte is, de én mondjuk, 2003-ban találkoztam ezzel egy nagyrendezvényen, ahol a szónok erről beszélt, és most pedig tíz év elteltével a részletkérdésekről tudunk beszélni.

Már nem arról kell nekünk beszélni, hogy milyen jó lenne, hogyha ez a lehetőség adott lenne minden Kárpát-medencei, illetve a diaszpórában élő magyar számára, hanem arról beszélhetünk, hogy ez mi módon lehetséges, hogyan tudnak élni egyáltalán a lehetőséggel, azok, akik nem Magyarország területén élnek. Ez egy óriási dolog. Tehát, hogyha az elmúlt néhány év szimbolikus döntéseit végignézzük, amelyek már szimbolikusak, de sokszor kézzel fogható eredményeket is hoztak a nemzetpolitikában, akkor nyugodtan elmondhatjuk azt, hogy büszkék lehetünk erre mindannyian, hiszen egy nagyon nagy és közös sikert értünk el. Most már az kell, hogy ezeknek a jogszabályoknak, törvényeknek megfelelően élni is tudjunk a jogainkkal.

Közben pontos számokat kaptam a regisztrációra vonatkozólag. Ugye, arról beszéltünk, hogy a 430 esküt tevőből van 22 ezer 835 regisztráltunk a ma reggeli adatok szerint. Itt Szabadkán 58 ezren kérték, 46 ezren kapták meg az állampolgárságot, illetve a Vajdaságban összesen körülbelül százezren. Regisztráltak eddig 1981-en, ami most még nem kis szám, viszont ha azt nézzük, hogy augusztus óta mennyi idő telt el, és a jelenlegi ütem marad, akkor ki lehet számolni, hogy nem fogjuk megközelíteni azt a számot, amit meg kellene közelítenünk. Úgyhogy mindenkinek a munkája, a közös munka kell ahhoz, hogy ezt a regisztrációs folyamatot fel tudjuk pörgetni a következő hetekben. Kőszegi Zoltán képviselő úr jelentkezett.

KŐSZEGI ZOLTÁN (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Nagy tisztelettel és testvéri szeretettel köszöntöm mindannyiukat. Én nemcsak parlamenti képviselőként, hanem egy település polgármestereként is szeretnék önökhöz szólni.

Nagyon sokan választották a testvértelepüléseket, testvérvárosokat az állampolgársági kérelmek benyújtása helyszínéül, és nagyon sokan tettek esküt ezeken a településeken. Nem konkurenciaként jelentkezem a főkonzulátussal szemben, hanem szeretnék élni továbbra is

ezzel a lehetőséggel, és kérem is a tanács minden tagját, mindenkit, aki hatni tud a környezetében lévő, állampolgárságot eddig még nem kérőkre: továbbra is válasszák ezt a lehetőséget, mert ez valóban az együttműködésnek és a települések közötti, nemcsak protokolláris, hanem emberek közötti kapcsolatnak az erősítését szolgálja. Mert bárki, aki magyarországi településeinken esküt tesz, ezzel a köteleket és az együttműködést is erősíti.

Tehát én arra kérem önöket, a Magyar Nemzeti Tanács tagjait, hogy a körükben ezt továbbra is propagálják, élésszék fel az igényt, illetve erősítsék meg a szándékot. De nemcsak ebben erősítsék meg a szándékot, hanem a jövő évi magyarországi választásokon való részvétel szándékát is erősítsék meg, mert egyre több helyről hallom, éppen most nálunk testvérvárosi delegációkat fogadtunk, és gyakorlatilag a Kárpát-medence minden részéről azt a véleményt hallottam, hogy sokan úgy vélekednek, hogy nem kell a magyarországi politikai folyamatokba belefolyjni a határon túliaknak.

Az állampolgársági eskü, illetve az állampolgárság felvétele egy jó dolog, viszont sokkal kevesebben érzik azt, hogy a választásokon is részt kell venni. Szerintem igenis részt kell venni, mert az, hogy Magyarországon a politikai folyamatok milyen irányban haladnak tovább, milyen lesz a jövőbeni kormányzati politika, az nem kis mértékben múlik majd a 2014-es választásokon. És mindenkinek mérlegelni kell a határon túl is, és ez nemzeti ügy, közösségi ügy, hogy Magyarország szekere milyen irányba megy tovább. És hogyha Magyarország szekere jó irányba megy a nemzetpolitika tekintetében, akkor ez mindenkinek jó lesz, minden magyar számára jó lesz. Ebben felelősséget kell vállalni mindannyiunknak, az állampolgárság egy lehetőség, óriási jog és kötelesség is. Ezt kell megerősíteni. Ebben innentől kezdve, ha magyar állampolgárságot vállal valaki, és esküt tesz, közös a felelősségünk és közös ügyünk, ez nemcsak a Magyarországon élők ügye, mert szerintem meg kell értetni – és ezt nem pártpolitikusként mondom, hanem magyar emberként –, a magyar nemzeti összetartozás érdekében kérek mindenkit, hogy biztassák őket arra, hogy regisztráljanak, és vegyenek részt a választásokon.

Mindenki el tudja dönteni, hogy Magyarország és a Kárpát-medencei magyarság szempontjából milyen irányban kell haladnia Magyarországnak, és ennek megfelelően szerintem a voksát is leteszi. Nagyon fontos mindannyiunk számára.

Köszönöm a lehetőséget, hogy együtt ülésezhetünk, bízom abban, hogy a mai nap is hozzájárul ahhoz, hogy a nemzeti összetartozás is tovább erősödjön. További szép napot kívánok mindenkinek!

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Főkonzul úr!

KORSÓS TAMÁS, Magyarország szabadkai főkonzulja: Köszönöm szépen. Tulajdonképpen két mondatot szeretnék hozzátenni a testvérvárosi kapcsolatokhoz. Az egyik az, hogy amikor elkezdtek az első napokban átvenni a kérelmeket egy teljesen új közigazgatási eljárás keretében 2011. január 3-ával, akkor mi is azt mondtuk mindenkinek, hogy lehetőség szerint a határ menti településekre is menjenek, ne álljanak sorba még vízumért, télvíz idején. Akkor ez nagyon sokat segített. Most én azt javasolnám különben, hogy a munka terhet a főkonzulátus magára vállalná, az ügyintézés, és az ünnepélyes részt, az eskütételt jó lenne csoportosan szervezni. Megvan a rutinunk is. Ezt azért mondom, mert nyilván nagyobb rutinunk van, mint egy olyan hivatalnak, ahol kevesebb kérelmet vettek át. Jobban ismerik Délvidék földrajzát, egyebét, tehát az olyan adatokat, amik szükségesek, és elkerülendő a hiánypótlásokat, mi ezt vállaltuk.

Sőt, mi ezt vállaljuk olyan keretekben is, hogy kihelyezett konzuli napot tartunk. Itt megjegyzem: már számtalan ilyen napot tartottunk, idén heti két alkalommal megyünk kihelyezett konzuli napra, ezt az ütemet tartani is kívánjuk. 150-200 kérelmet tudunk átvenni egy ilyen konzuli napon. A Vajdaság ma c. honlapon közzétettük október közepéig ezeknek a

napoknak a tervezett időpontját és helyszínét, és az év végéig fogjuk ugyanezt tovább vinni, tehát ezt továbbra is naprakészen tartjuk. Én örömmel vállalom azt is, hogy akár testvérvárossal megegyezünk, kimegyünk a helyszínre, átvesszük, elintézzük, és az eskütételt pedig jelölje be mindenki a testvérvárosnál. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Csóti György képviselő úr!

CSÓTI GYÖRGY (Fidesz): Nagy tisztelettel és szeretettel köszöntöm a mai rendezvény valamennyi résztvevőjét. Néhány alapgondolatot szeretnék kifejezni a nemzetpolitikával kapcsolatban.

23 éve, mióta Antall József 1990. július 2-án kijelentette, hogy lélekben 15 millió magyar miniszterelnöke kíván lenni, számos vita folyt a mai Magyarországon, hogy az elcsatolt területeken hogyan kell kezelni a határon túli magyarok ügyét. Szemben kifejezve az elszakított nemzetrészek ügyét. Nos, én úgy gondolom, hogy az egyik kiindulópont az, hogy a határon túli magyarok ügye, az elszakított nemzetrészek ügye nem külpolitikai kérdés, hanem egy speciális belügy, aminek külpolitikai vonatkozásai vannak. Ebből kell kiindulni. A magyar nemzet egy és oszthatatlan, mindig is tudtuk, hogy nyelvileg és kulturálisan így van, most már kimondhatjuk azt is két évtizede, hogy politikailag is egységes a magyar nemzet, és ez az egységesítési folyamat 2010-ben el is indult. Ez az egyik fontos dolog. Nem külügy, egy speciális belügy, aminek külpolitikai vonatkozásai is vannak. Gondolom, mindenki érti, aki itt ül.

A másik, hogy Szabó Dezső megállapítása ma is érvényes: „minden magyar felelős minden magyarért”. Tehát az önök ügye itt a Bácskában és a Bánságban, jobb szeretem ezt, mint a Vajdaságot, tehát a Délvidéken nemcsak az önök ügye és nemcsak az úgynevezett anyaországnak nevezett maradék Magyarország ügye, hanem a kárpátaljaiaké is, az erdélyieké is, a felvidékieké is, és így tovább. Természetesen önök dominálnak az itteni kérdések megoldásában, nekünk hozzá kell tenni a magunk tudását, a magunk lehetőségeit és adott esetben az együttműködésünket.

És akkor rátérnék az autonómiára. Mert, ami itt történik, egy széles, hosszú nagy ív, a VMDK-tól kezdve a VMSZ-ig, egy hosszú nagy ív, két évtizedes történet után itt végre eljutottak a Délvidéken abba az állapotba, hogy a kulturális autonómia – én így fogalmazom, de lehet ezen vitatkozni – csírái, kezdő hajtásai itt vannak, megjelentek. Ezt kell kiteljesíteni, és a teljes autonómiakonceptiót megvalósítani itt is, a személyes, kulturális autonómiát és a helyi önkormányzatok, a helyi területek speciális autonómiáján keresztül egészen ott, ahol lehet – és itt is van ilyen terület – a területi autonómiáig. És ez nem az itt élő szerb nemzet kegyétől kell hogy függjön. Ezek tudom, nagy szavak, de higgyék el, nem frázisnak számom őket, én elvből mondom, úgy gondolom, hogy mélyen igazak ezek a gondolatok.

Alanyi jogon járt valamennyi elszakított nemzetrésznek, így a délvidékieknek is az autonómia, hogy más szóval mondjam, az önrendelkezési jog, és ezt a jogot az adja, hogy itt születtek, és az őseik hozták létre azokat a falvakat, városokat, kulturális intézményeket, amelyek itt működnek, ezeréves vagy még hosszabb távlatban beszélhetünk. Tehát alanyi jogon jár, és ezzel az alanyi joggal élni kell, és azért – ezt idézőjelben mondom szintén – könnyű élni ezzel a joggal, mert abban az Európában, amelyet Európai Uniónak neveznek, számos példa van. Ezek közismertek. Tehát nem lehet feladni a teljes autonómiarendszert, ami alanyi jogon kell hogy járjon. Tudom, hogy ez nehéz kérdés, de elindult valami, és ez precedens értékű lehet az egész Kárpát-medencére nézve.

És végül még egy fontos dolog. Sokaknak ez nem fog tetszeni, gondolom, akik itt ülnek, mindenkinek tetszeni fog: Erdélyben, illetve Romániában ez most port kavart fel, hisztériát keltett, húsz éve mondjuk, hogy Magyarországnak is védhatalmi státust kell magának kérnie, követelnie, kialakítani a határon túli magyarok ügyében. Nem Erdély vagy

nem Bácska kérdésében, azt ugye nem mondhatjuk, de itt élnek, meg ott is élnek, máshol is, hanem az ott vagy az itt élő magyarok ügyében igenis védhatalmi státust kell követelni magának. Ez így nem fog működni, elvárni, kérni, valószínűleg ez sem fog működni. Én azt mondom, ha de jure nincs is védhatalmi státusunk, de facto kell hogy legyen, és erről nem beszélni kell, hanem csinálni kell. Köszönöm. (*Taps.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Nem tudom, hogy kíván-e még valaki hozzászólni az első napirendi ponthoz. Hogyha nem, a következő napirendi pontnál lesz arra mód és lehetőség, hogy egymás szavaira tudjunk még reagálni.

DR. KORHECZ TAMÁS, az Magyar Nemzeti Tanács elnöke: Potápi Árpád elnök úrral egyetértésben ötperces szünetet rendelünk el.

(*Rövid szünet.*)

Tájékoztató a Magyar Nemzeti Tanács programjairól és tevékenységéről a legfontosabb nemzetpolitikai kérdésekkel kapcsolatban 2013-ban

ELNÖK: Folytatjuk a második napirendi ponttal a tárgyalásunkat. Vissza is adom a szót elnök úrnak.

DR. KORHECZ TAMÁS, a Magyar Nemzeti Tanács elnöke: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Lehetetlen vállalkozásnak tűnik, hogy célratörően, röviden és tömören összefoglaljam azt a szerteágazó tevékenységet, amely a 2013. évet jellemezte a Magyar Nemzeti Tanács részéről a nemzetpolitikai kérdésekben, ezért bizonyos szempontból arra teszek kísérletet, hogy néhány kiemelt jelentőségű nemzetpolitikai programot ismertessek, annak jelenlegi állását.

Nem szeretnék beszélni arról a mindennapi jogérvényesítésről, az MNT működtetéséről, amely naponta százszámra jelent döntéseket, jelent üléseket, jelent rendes üléseket, bizottsági üléseket, jelenti a levelezéseket, a közvéleménnyel való kommunikációt. A mindennapi kisebbségi jogsértésekkel szemben való kiállást, a támogatási pályázataink lebonyolítását. Szóval minderről nem szeretnék szólni, mert úgy gondolom, hogy ez az elvárható kategóriába tartozik, tehát a rendes ügymenetünk részét képezi.

Amikor arról beszélek, hogy a nemzetpolitika szempontjából legfontosabb programjainkról szeretnék szólni, akkor azért el kell mondani, hogy a Magyar Nemzeti Tanács mint a vajdasági magyarok közvetlenül és demokratikusan megválasztott országos önkormányzata, tevékenységeivel, jogosítványainak gyakorlásával autonómiát épít, gyakorol itt, Szerbiában. Egy személyelvű kulturális autonómiát. Én ezt már többször elmondtam, az autonómia a kisebbségvédelem, a nemzetpolitika eszköze és nem végcélja. A különböző autonómiaformák szerintem elengedhetetlenül szükséges eszközei ennek a nemzetpolitikának a megvalósításához, de önmagában nem elégségesek.

Tehát a mi autonómiánk gyakorlása is annyira fontos, amennyire rajta keresztül a legfontosabb nemzetpolitikai céljainkat el tudjuk érni, meg tudjuk valósítani. És hogy melyek ezek a nemzetpolitikai célok? Hát elsősorban és mindenekelőtt és a magyar alkotmányban is megfogalmazva, ez a szülőföldön való boldogulás, gyarapodás, biológiai és szellemi értelemben történő megmaradásunknak a biztosítása. Ennél nincs fontosabb, nincs átfogóbb és nincs jelentősebb nemzetpolitikai célunk. Tehát az MNT tevékenysége is ennek a komplex célnak a megvalósítását kell hogy szolgálja.

Rátérve ezekre a programokra, kezdeném az oktatással, amely a közösség megmaradása és gyarapodása szempontjából az első számú eszközünk. A Magyar Nemzeti

Tanács abban a helyzetben van, hogy bizonyos módon lefedi, csokorba fonja a teljes magyar oktatási intézményrendszert, és ebben a vonatkozásban az oktatásfejlesztési stratégiánk határozza meg azt a tervezett fellépést és intézkedésprogramokat, amelyeket most már harmadik éve folytatunk a magyar oktatás fejlesztése és megerősítése szempontjából.

Kiemelt programunk ebben a vonatkozásban a szórvány-beiskolázási program. Ez a program az általános iskolások beiskolázásával foglalkozik. Az a célja, hogy mind nagyobb számban és arányban válasszák a szülők a magyar iskolát, a magyar nyelvű oktatást. És ez a kérdés természetesen legélesebben a szórványban vetődik fel, tehát azokon a helyeken, ahol már a magyarság nem tömbben él, ahol nem számít normalitásnak az, hogy a magyarul beszélő gyermeket magyar iskolába adjuk. Vagy azért nem, mert ott már nincs is magyar iskola, vagy azért nem, mert ott már a szülők elindultak az asszimiláció, az identitásváltás irányába.

Napi közelharcot folytatunk a tavasztól terjedő időszakban azért, hogy ebben a szférában, ezekben a térségekben megmaradjanak a magyar iskolák, a magyar osztályok. Ennek érdekében most már évek óta felkeresünk minden olyan magyar szülőt, ahol a gyermek beiskolázás előtt áll, és ahol beszélnek még a magyar nyelvet. Lett légyen az vegyes házasság, lett légyen az tiszta magyar házasság, de ahol még él a magyar nyelv. Tehát felgyűrjük az ingujjat, és megkeresik az aktivistáink az összes ilyen családot, és bemutatják azokat az előnyöket, azokat a programokat, amellyel a magyar nyelvű oktatás jár. Ebben a vonatkozásban már egy életpályamodellt mutatunk be a szülőknek, egy kedvezményrendszert, amely egyrészt arra mutat rá, hogy milyen előnyök származnak abból, hogyha az ember az anyanyelvű oktatást választja, másrészt azokra a kedvezményekre mutat rá, amelyek csak akkor érvényesíthetőek, hogyha valaki a magyar nyelvű oktatást választja.

Itt a legfontosabb eszközeink a tanszercsomag, amelyet minden elsősnek nagy értékben biztosítunk, minden magyarul tanuló elsősnek, nagyon fontos a Rákóczi Szövetséggel közösen foganatosított beiskolázási támogatás, ez egy kisebb anyagi támogatást jelent, de mindennél fontosabb az iskolabuszoknak és a napköziknek a rendszere, amellyel megpróbáljuk vonzóvá tenni a magyar nyelvű oktatást. Tehát mindazokról a településekről, ahol már nincs magyar iskola, felajánljuk, hogy ingyenesen eljuttatjuk a gyerekeket a legközelebbi magyar iskolába. Ennek a programnak köszönhetően idén is sikerült megtartani, megőrizni az összes magyar tagozatot és iskolát. Mondom ezt annak ellenére, hogy a demográfiai valóságunk nagyon lehangoló.

Minden évben azzal szembesülünk, hogy kevesebb potenciálisan megszólítható családdal találkozunk, és ebből kell fenntartani a meglévő intézményrendszert, kell elérni, hogy ne csökkenjen a magyarok száma. Talán nem tűnik nagy számnak, ha azt mondom, hogy ennek a tevékenységnek köszönhetően évente 30-40-50 olyan gyermek van, aki a programunk nélkül elveszett volna a magyar kultúra, a magyar oktatás, a magyar identitás számára. Lehet, hogy ez úgy tűnik, hogy nem sok, 1800-1900 gyermek indul magyar iskolába, de azt gondolom, hogy a szórványban lévő magyar intézményrendszerünk beomlott volna már három évvel ezelőtt e nélkül. Tehát nagyon sok osztályt nem tudtunk, kis létszámú tagozatot sem tudtunk volna megőrizni. Az a célunk, hogy ne legyenek tagozat-összevonások, mert az úgynevezett kombinált tagozatok, ahol több generáció jár együtt, az az oktatás minősége szempontjából elriasztó, ezért minden tagozatért harcolunk.

A tanszercsomag is, amelyet az első éveseknek nyújtunk, ez is egy nagyon fontos eszköz, amellyel bizonyos módon szimbolikusan is kifejezzük a köszönetünket a magyar szülőknek, hogy a jobb döntést választották.

Ugyancsak az oktatásfejlesztési stratégiánk részét képező másik program a komplex felsőoktatási ösztöndíjprogramunk. Ennek is nemzetpolitikai jelentősége van. Ennek nem az a célja, hogy megőrizze a magyar nyelvű közoktatást. Ennek az a célja, hogy a magyar közösségnek a versenyképességét a szülőföldjén, a képzettségi szintjét hatékonyan növelje.

Az értelmiségi képzés a célja. Lehangelő adat, hogy a magyar közösségen belül az egyetemet végzettek száma kétszer kisebb, mint a szerb közösségen belül. És hogyha ez ellen nem teszünk, akkor ebből autonómiával vagy anélkül is a peremre szorultság, a másodrangúság helyzete következik. Ezért a felsőoktatási komplex ösztöndíjprogrammal azt céloztuk meg, hogy ezen hatékonyan és belátható időn belül változtatunk.

A programunk Kárpát-medencei szempontból is előzménynélküli. Egyedülálló és hasonló a szerbiai politikában sem létezik. A lényege az, hogy évente 4-500 elsőéves gólyának biztosítunk kiemelt ösztöndíjat egyfajta oktatáspolitikai szempontok szerint rangsorolva a jelentkezőket, a hiányszakmák irányába orientálva őket és hangsúlyosan az itthon való továbbtanulás irányába. Az eddigi eredmények azt mutatják, harmadik éve írtuk ki az ösztöndíjprogramot, hogy jelentősen nőtt a továbbtanulni szándékozó magyarok száma. Százas nagyságrendben biztosítottunk olyan tehetséges fiataloknak továbbtanulási lehetőséget, akik az ösztöndíj nélkül nem tanulhattak volna tovább, mert a család anyagi helyzete ezt nem engedte meg.

Az ösztöndíjprogram azonban messzemenően nemcsak arról szól, hogy kifizetünk havonta egy ösztöndíjat. Az ösztöndíjprogram komplex program, amely hét modulból áll. Attól kezdve, hogy felkészítjük a potenciális hallgatókat arra, hogy bejussanak az egyetemre és állami költségvetéssel jussanak be, tehát a felvételre felkészítjük őket, szerb nyelvből felzárkóztatjuk azokat, akik felsőoktatásban vesznek részt, és gyakorlatilag egy fejedelmű programon keresztül munkahelyet is találunk, vagy igyekszünk találni az egyetemistáknak a szülőföldjükön.

Nem szeretem a kifejezést, a röghöz kötöttség kifejezést, ugyanakkor egyértelmű célunk, és erre kötelezettséget is vállalnak az ösztöndíjasaink, hogy itthon fogják a közösséget gyarapítani azokon a munkahelyeken, amelyeket mint értelmiségiek, egyetemet végzett emberek elfoglalnak majd a diplomázás után. A programnak nagyon jelentős része, hogy úgynevezett demonstrátor hallgatók segítsék a hatékony és magas átlaggal történő tanulást. Tehát arra is gondot viselünk, hogy napi szinten egy portálon keresztül követjük az ösztöndíjasaink előrehaladását. Hetente foglalkoznak velük a demonstrátorok. Tehát nemcsak az a célunk, hogy többen induljanak el az egyetemre, hanem sokkal inkább az a célunk, hogy többen diplomázzanak időre, magas átlaggal.

Ezek az eredmények nem maradtak el, már most is mérhetőek, tehát kimutathatóak a változások a közösség vonatkozásában, és ebben a pillanatban az új generációval több mint ezer ösztöndíjosa van a Magyar Nemzeti Tanácsnak, tehát ez a képzett szakembereknek egy hadosztálya vagy legalábbis egy dandárja – katonai nyelven szólva.

Az ösztöndíjprogramon kívül teljesen új kezdeményezésünk, és az idei évhez kötődik a Váradi kiválóság ösztöndíjhitel. Ez egy olyan ösztöndíj, amely a mester és doktori hallgatók számára nyitott. Eddig nem tudtuk a doktori és mesterképzésen részt vevő hallgatókat ösztöndíjazni. Ezzel megnyílik a lehetőség a legmagasabb fokozatok iránt fogékony és arra érdemes hallgatóknak a támogatására is. Mert hogyha a képzettség magasabb szintjeit vizsgáljuk, akkor még nagyobb a lemaradásunk és ez az olló nyílik, tehát nekünk nagyon fontos ezen a téren is behozni a lemaradást.

Nem titkolt célunk, azt szeretnénk, hogy mondjuk, egy évtized múlva a magyar közösség a felülképzettségéről legyen híres, nem pedig az alulképzettségéről, a szülőföldjén. A Váradi kiválósági ösztöndíjhitelnek az a specifikuma, hogy közösségi önerőből történik a hitel, tehát, amíg a felsőoktatási komplex ösztöndíjprogramunk legnagyobb mértékben magyarországi támogatásra alapoz, addig a Váradi kiválósági ösztöndíjhitel az itteni magyarok összefogásán és adakozásán alapszik. Az is nagyon fontos új elem a 2013. évi nemzetpolitikában, hogy idén befejezzük azt a hatástanulmányt, elkészítjük azt a vaskos, szakmailag megalapozott hatástanulmányt, amely a szabadkai, magyarul oktató állami egyetem megalapítására vonatkozik. Ez az egyik legmerészebb, legbátrabb vállalkozásunk. Ez

a hatástanulmány kell hogy választ adjon arra, hogy ennek a nagyon ambiciózus, nagyon merész és azt gondolom, kétéseélyes vállalkozásnak megvannak-e a szakmai, politikai és tárgyi előfeltételei ebben a pillanatban.

Tehát az oktatásfejlesztési elképzeléseink és programjaink valóban ma már az eredményességükről is felismerhetők, de nem változtatnak egy nagy-nagy problémán, amely a nemzetpolitika szempontjából talán a legaktuálisabb és legnagyobb probléma Kárpát-medencei szinten és nem a vajdasági magyarság szintjén. Ez pedig a népességfogyásunk. Tehát a magyar nemzet fogy, Vajdaságban is fogy, Erdélyben is fogy, Magyarországon is fogy.

Természetesen nagyon fontos, hogy ennek a fogyásnak megállapítsuk a valós okait. Az első számú ok minden régióban az alacsony születésszám. Minden más egyéb ok mellett, amely természetesen ellenünk szól, és ellenünk dolgozik, az alacsony születésszám a fő oka ennek a helyzetnek. A Magyar Nemzeti Tanács egy bátor lépésre szánta el magát: elkészítette a népesedési stratégiáját és akciótervét. Elhatároztuk, hogy leállítjuk a születésszám-csökkenést. Tehát nem azt ambicionáljuk, hogy csodát teszünk, és évek alatt meg fogjuk fordítani az elhalálozások és a születések arányát, mert azt gondolom, hogy ez ebben a pillanatban inkább varázsvesszőt igényelne, mint stratégiát, de azt határoztuk el, hogy különböző szakpolitikai eszközökkel a legsikeresebb európai országok mintájára megpróbáljuk leállítani a születésszám-csökkenést. Azt szeretnénk, hogy a jelenlegi kétezer élve születés helyett a középtávú időszak végére ez legalább 2300, esetleg 2400-ra növekedjék.

Két irányba kívánunk hatni. Az egyik irány az anyaság, a nagycsalád összetársadalmi megbecsültségének az előmozdítása. Az egyik fő oka a jelenlegi helyzetnek az, hogy az itteni társadalomban, de a környező országokban is, úgy tűnik, az egyetlen igazi életcél az anyagiak halmozása, a pénz, a kényelmes élet. Mi szeretnénk egy olyan társadalmi értékrendet feléleszteni, amelyben más fontos célok is vannak, és ilyen cél az anyaság vállalása, a több gyermek vállalása, és ebben a vonatkozásban valóban szeretnénk az anyaságnak, a szülésnek, a gyermekvállalásnak a presztízsét emelni és növelni a rendelkezésre álló eszközökkel. A médiával szövetségben, a társadalmi szervezetekkel szövetségben, az önkormányzatainkkal szövetségben annak érdekében, hogy a szülő nő ne azt érezze, hogy a társadalom lesajnálásával találkozik, hanem sokkal inkább a társadalom és a környezete elismerésével.

A másik irány, amiben szeretnénk tevékenykedni, hogy megszüntessük vagy kicsit oldjuk azt az ellentétet, ami a munkavállalás, az anyák munkavállalása, karrierje és a gyermekvállalás között feszül ebben a pillanatban. Ezt ki kell mondani. Ez a helyzet, tehát nagyon sok édesanya kell hogy válasszon a két út között. Vagy embertelen terheket kell hogy magára vállaljon. Olyan munkahelyeket kívánunk rendszeresíteni, amelyben részfoglalkoztatással, három- vagy többgyermekes édesanyák jutnának előnyösen munkahelyhez, egyenlő bér mellett.

Azt gondolom, hogy a Magyar Nemzeti Tanács mozgásteret nem olyan tág, mint egy kormányzatnak, de mégis az az intézményrendszer, amely a Magyar Nemzeti Tanács alá tartozik, munkahelyeket is jelent. Ebben a több száz munkahelyben, hogyha rendszeresítjük az ilyen jellegű családbarát munkahelyeket, lehet egy generáló hatása. Nem szólva arról, hogy a magyar lakta önkormányzatoknak még ennél is jóval nagyobb tere van ahhoz, hogy valóban ebben a vonatkozásban cselekedjék.

Tehát ezek lennének talán a legfontosabb nemzetpolitikai, stratégiai programjaink, ami a 2013. évet érinti. Mégis azonban egy-egy tömondatban kitérnék az idei évről néhány olyan eseményre, intézkedésre is, amelynek nemzetpolitikai jelentősége van, ha nem is talán ekkora. Februárban például lajtsromba vettük, kialakítottuk az épített kulturális örökségünket jelentő műemlékeknek a jegyzékét. Tehát most már rendszerezve léteznek azok a védett műemlékek, amelyek a magyar közösség örökségét képezik. Áprilisban egy olyan szakmai

tanácskozást patronáltunk, amely talán a legfontosabb épített műemlékünket, az aracsi pusztatemplomnak a megóvása vonatkozásában határozott meg egy cselekvési tervet a szakma legnevesebb képviselőinek a bevonásával.

Zentán egy önálló társulattal rendelkező új magyar kőszínházat hoztunk létre az önkormányzattal együtt. Ez is, azt gondolom, hogy nemzetpolitikai jelentőségű intézkedés. A magyar nyelvű tájékoztatás vonatkozásában teljesen megújult a Hét nap, amely a MNT által alapított legfontosabb hetilapunk. A Pannon RTV, amely közvetíti a mai ülésünket is, jelentősen bővítette a nézettségét, a nézhetőségét Vajdaságban. Tehát itt is nagyon komoly nemzetpolitikai jelentőségű fejlesztések voltak az elmúlt időszakban.

Tevékenyen részt vettünk a magyar-szerb megbékélési folyamatban is a szerepünkhöz méltón, és ezzel kapcsolatban is több határozatban is foglalkoztunk ezzel a folyamattal. Reagáltunk és reflektáltunk a magyar közösségeket veszélyeztető közbiztonsági kérdésekre is a szerb hatóságok irányában, tehát mindez része volt a nemzetpolitikának 2013-ban. Amit itt és most szeretnék elmondani ezzel kapcsolatban, hogy a kiemelt programjaink jelentős részét nem valósíthattuk volna meg nagyon jelentős magyar kormányzati, anyaországi támogatás nélkül.

Én ezen a helyen is szeretném kihasználni az alkalmat, hogy kifejezzem őszinte hálánkat a kormánynak azért, hogy felismerte ezeknek a nemzetpolitikai stratégiáknak a jelentőségét, és tartotta a szavát ezeknek támogatása kapcsán. De én azt is tudom, mint az alkotmány- és államjog tanára, hogy az Országgyűlés az, amely ehhez a pénzügyi kereteket biztosítja. Tehát a magyar költségvetés elfogadása, beleértve a nemzetpolitikára vonatkozó tételeket is, a Magyar Országgyűlés támogatásával és szavazatával jött létre, ezért önöknek itt közvetlenül szeretném a hálámat és köszönetemet kifejezni.

Még egy dolog: az összes nemzetpolitikai jelentőségű program esetén a Magyar Nemzeti Tanács, amelyben öt politikai párt, öt politikai vonal van képviselve, egyhangúlag hozta meg a döntéseit. Ami számomra azt bizonyítja, hogy nemzetpolitikai kérdésekben, ha megvan ehhez a kellő nyitottság, létre lehet hozni a konszenzust akkor is, ha erre nincs szükség a döntések elfogadása érdekében. De lehet olyan programokat felajánlani, amelyek mögé a teljes közösség képes felsorakozni. Én most itt nem szeretnék azokról a dolgokról beszélni, amelyekbe beletört a bicskánk. Természetesen voltak olyan próbálkozásaink és kezdeményezéseink is, amelyek nemzetpolitikai szempontból jelentősek, de amelyeket nem sikerült megvalósítani.

Egy dolgot tudok megígérni, hogy annak a falnak, annak a kapunak újból nekimegyünk, ha kell fejfel. Talán másodszor-harmadszorra sikerül majd. Ennyit szerettem volna elrabolni az idejükből, ennyit szerettem volna az elmúlt év nemzetpolitikai kérdéseiről itt és most elmondani. Köszönöm szépen. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen elnök úrnak a rövid, ámde nagyon teljes és részletes tájékoztatóját. Csak két rövid gondolat eszembe jutott itt a fal kapcsán, a Maginot-vonal, aminek nem mentek neki, viszont óriási eredményt értek el megkerülve a falat.

A másik a fogyás, a Kárpát-medencei fogyás. Egy kicsit, hogy oldjuk a feszültséget, Szigeti László felvidéki magyar politikus mondta azt, hogy „fogy az egész magyar nemzet, csak még nekem nem sikerült”. *(Derültség.)*

Valóban ezek a problémák, amelyeket elnök úr, illetve az MNT is megfogalmazott, az egész Kárpát-medencére jellemző dolgok, és számos olyan programot sorolt fel, amely talán Magyarországon nem is működik, még hasonló sem. Egy nagyon jó ötletnek látom én azt, hogy az ösztöndíjasok teljesítményét nyomon követik, és hetente akár vagy kéthetente vagy nem tudom, milyen rendszeres időközönként nem beszámoltatják őket, de azért mégis beszámoltatják őket. Na most ez, ha hasonlóan működne a magyar felsőoktatásban is, úgy gondolom, az eredmények sokkal gyorsabban jönnének, illetve hatékonyabb lenne a munka.

Azt gondolom, hogy bár egy napirendi pontról van szó, itt ne az MNT többi résztvevőjét kérjük meg, hogy szólaljon fel, hanem egy kicsit erre, az első részre adjunk lehetőséget, hogy tudjanak az itt lévő képviselők reagálni. Nagykövet úr jelezte és utána Csóti képviselő úr.

Hozzászólások

NIKOWITZ OSZKÁR, Magyarország belgrádi nagykövete: Ha megengedik, nem mennék a pulpitusra, hanem csak innen az asztalról reagálnék. A megszólítás okán szoktak lehetőséget adni a válasza. Köszönöm azokat a szép szavakat, amik a magyar kormány támogatására vonatkoztak Korhecz Tamás beszámolójában.

Itt valóban kölcsönösségről van szó, a magyar kormány a saját jól felfogott érdekében teszi ezt, amit tesz, úgyhogy az a véleményem, hogy külön dicséretet ezért nem érdemlünk, hogy tesszük a kötelességünket.

Viszont én a magam részéről az MNT-nek szeretnék köszönetet mondani azért, amit tesz. Egyrészt az általunk elindított megbékélési folyamatban és ennek az egész eseménynek a lebonyolításában. Remélem, hogy ez egy felhívás keringőre, hogy ennek a folytatása abban a formában, ahogy ezt próbáltuk vázolni, menni fog, és hadd fejezzem ki azt a reményemet, hogy az MNT-nek a hatásköre nem fog csökkenni azáltal, hogy itt egy elég csúnya kampány indult az Alkotmánybíróság bevonásával annak érdekében, hogy az MNT megalapítását biztosító törvény módosuljon. És ugye a cél szerint, tehát az eléggé tisztességtelen cél szerint a hatáskörei csökkenjenek. És remélem, hogy azok, akik magyar részről kritikával illetik az MNT-t, tisztában vannak azzal, hogy az alaptörvények megváltoztatásának az igénye esetleg azzal is járhat, hogy az MNT jogosítványai csökkenni fognak. Úgyhogy én mindenkit arra hívnék fel, hogy álljon ki amellett, hogy ezek a jogosítványok nem csökkenhetnek.

Na most, ami az MNT tevékenységét illeti – megint csak a kalapot, nem hoztam ugyan, de állandóan emelem –, nemcsak az elnök úr személyes példaadása okán, aki ugye a demográfiai harc módszerére egy szemléletes példát ad, a saját családi példájával, hanem azért is, mert azok a célkitűzések, amiket az oktatásban az MNT visz, alapvetően helyesek és dicséretesek. Vannak ugyan olyan dolgok, amiknél jobban örülnék, hogyha a velünk való konzultáció folyamatosabb volna, nevezetesen csak sporadikusan értesülünk azokról a remek kezdeményezésekről, amelyeket az MNT kínál, de nem ver nagydobra. Például a becskerekai magyar tannyelvű gimnázium és a harmadik magyar igazgatású vagy magyar középiskola megteremtésének az előkészületei. És itt azért mondom, hogy jobban örülnék, ha ezt velünk szorosabb konzultációban tennék, mert ennek az egésznek a létesítése annyi, nem is tudom, unortodox – vagy hogy hívják ezt ilyen elegánsan – dolgot igényel a szerb kormány részéről, aminek a keresztülvitelében az MNT önmaga egészen bizonyosan nem lesz elegendő.

Tehát az egyház, a rendek, a szerb oktatási minisztérium, a szokásos, a kollégiumi rendszerű, az egyházi fennhatóságú, de ha jól tudom, akkor még a 8. osztályos, nulladik évfolyamos nyelvi felzárkózás, tehát rengeteg sebből vérzik az ötlet. Éppen ezért az az érzésem, hogy nyugodtan a „gondolj merészet és nagyot” jegyében a teljeset kellene elindítani, és ehhez, az az érzésem, hogy a magyarországi hivatalosságok, de a magyarországi szakmai háttér is nagyon szükséges volna.

Még egy dolgot szeretnék, nem hangsúlyoztuk eléggé Váradi Tibor alapítványának a rendkívüliségét. Az új kettős állampolgárságú, de magyar identitású emberek példája, szeretném, hogyha mindenkit elgondolkodásra készítene. Azt illetően is, akik a saját identitásuk hőfokát tartják etalonnak, és a másokét leszólják, a mások kettősségre utaló megbékélésre törekvő magatartását leszólják. Hát itt a példa, hogy hogyan kell egyébként viszonyulni és segíteni azt a közösséget, amiből az ember elszármazott. Ennek örülnék, hogyha nyoma is maradna, hogy ne csak egy szűk magyar szócikk tegyen erről említést, hanem szélesebb kör is. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Képviselő úr!

CSÓTI GYÖRGY (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Az elhangzottak alapján csak tiszta szívből tudok gratulálni a Magyar Nemzeti Tanácsnak. Tényleg nagyon nagy eredmény, amit a nyelvoktatás területén elsősorban és más vonatkozásban is elért. Úgy gondolom, hogy azok a lehetőségek, támogatások, amit a szülők megkapnak, amikor beíratják a hatéves gyerekeket egy magyar iskolába, azok rendkívül fontosak. De legalább ilyen fontos, mert ennek lehet érzelmi háttere, nemzeti érzés meg egyéb magyarázat meg az anyagi támogatás is nyilván valamilyen módon és formában figyelembe kerül, de azt hiszem, a legfontosabb talán az, hogy vonzóvá kell tenni a magyar nyelvoktatást távlatilag is. Hasonlóan, mint ahogy a Magyar Nemzeti Tanács ezt próbálja az ösztöndíjrendszerrel biztosítani.

Nekem egy másik gondolatköröm van, amit szeretnék megosztani, és szíves felhasználásra felajánlani önöknek. A magyar nyelv egy rendkívüli érték. Nem elfogultságból mondom, amit most el fogok mondani, mert azok tudományos megalapozottsággal bizonyíthatóak, és statisztikai úton is bizonyíthatóak.

Két dolgról van szó. Az egyik a kétnyelvűség hihetetlen nagy előnye, és nemcsak a magyar nyelvvel, minden más nyelvvel kapcsolatban. Tehát bebizonyították pszichológusok, gyermekorvosok, hogy az a gyermek, amelyik születésétől fogva két nyelven nő fel, és kétnyelvűvé válik, annak a gondolkozása nyitottabb, logikusabb, innovatív képessége sokkal fejlettebb, tehát sokkal többre viheti az életben. Ez egy rendkívül nagy érték. És az a gyerek, aki otthon a családban magyarul beszél, de a szomszéd gyerekekkel szerbül, és az iskolában magyarul tanul, de máshol meg szerbül beszél, az egy nagy értéket fejleszt ki magában.

De van egy másik is, és ez csak a magyar nyelvre vonatkozik. Tudományosan bizonyított tény és statisztikákkal alátámasztható, hogy rendkívüli érték a magyar nyelv, mert egy olyan gondolkozásmódot tesz lehetővé – én nem tudom tudományosan elmondani, de megvannak a források ehhez –, ami egy sokkal fejlettebb és sokkal logikusabb gondolkozást fejleszt ki az emberben. Nem véletlen, hogy annyi Nobel-díjas tudósunk van, nem véletlen, hogy annyi híres feltalálónk van.

Ha megnézzük csak a közép-európai környezetet, és itt aláhúzom, mindenki fogja tudni, hogy mire gondolok, hogy azonos vagy hasonló etnikai háttérrel Magyarországon tízszer annyi Nobel-díjas tudós van, ami a magyar nyelvnek köszönhető. Teller Ede egyszer Csoóri Sándornak mesélte a következő történetet, úgy tudom, hogy talán nyilvánosság előtt is kifejtette ezt a gondolatot, hogy ő a magfúzió gondolatához Ady Endre költészetén keresztül jutott el. Ez hihetetlen, de ő ezt így állítja, miért ne hinnénk el. Ő nemcsak gyerekkorában szerette Ady Endrét, hanem egész életén keresztül ott volt Ady verseskötete az íróasztalán vagy a könyvespolcán. Az a szimbolika, az a gondolati sűrítés, ami a rendkívül gazdag kifejezésű magyar nyelvben és Ady költészetében megjelenik, arra azt mondta, hogy Ady vezette a magfúzió gondolatáig.

Vagy egy másik példa: nem véletlen, hogy amíg húsz évvel ezelőtt Oroszországból az oroszországi zsidóság menekülése el nem indult, addig Izraelben az azt megelőző 45 évben az oda vándorolt zsidó lakosság sehol nem vitte magával a nyelvet és a kultúrát, csak a Magyarországról kivándorolt zsidók. Egyetlen közösség volt, akinek magyar nyelvű napilapja volt. Az izraeli zsidóság vagy érezte, vagy tudta, hogy ez a nyelv érték, és ezt meg kell őrizni. És még mondhatnék száz példát, erre nyilván itt most nincs idő, csak azt szeretném szíves figyelmébe ajánlani a Magyar Nemzeti Tanácsnak, hogy ezt valahogy a szülőkben tudatosítani kell, ezt a két okot, ami a magyar nyelv értékét kiemeli. És az, hogy kétnyelvűsége neveljük őket, az nyilván a többségi nemzetnek is egy tetsző dolog. Az, hogy a magyar nyelvnek ezt a különleges értékét kihangsúlyozzuk, ez nem személyes érdem, ez

egy adottság, és tudományosan bizonyított adottság, úgyhogy ezt szíves figyelmükbe ajánlom. Köszönöm szépen.

DR. KORHECZ TAMÁS, az Magyar Nemzeti Tanács elnöke: Köszönjük Csóti Györgynek a javaslatot, de az aktivistáink a puttonyukban már ezeket a dolgokat viszik, és terjesztik is. És egyebek mellett van egy lajstromunk azokról a legsikeresebb magyar emberekről, akik itt születtek ezen a tájon, és hihetetlen arányban mind magyar iskolába jártak. Azok, akik pedig nem, azok között jóval kevesebb ilyen érdemes polgár lett, ami ugyancsak számszerű bizonyítéka ennek a tézisnek.

ELNÖK: Kőszegi Zoltán képviselő úr!

KŐSZEGI ZOLTÁN (Fidesz): Köszönöm szépen. Én csak nagyon röviden szeretnék hozzászólni. Először is azt felróhatom én is, illetve tanácsolom is, hogy tízéves programokban gondolkozzanak. Akár az oktatás területén is rendkívül fontos, hogy ne egy-két vagy ötéves programban, hanem legalább tíz évben gondolkozzunk, mert nagy változásokat legalább ekkora időegység alatt lehet elérni. Ha a megszületéstől számított első tíz évet vesszük, ez a gyerekek életében meghatározó, nem kell a szülőknek mondani. Hogyha pedig a serdülőkorú gyerekeket is nézzük, a pályaválasztás, az, hogy milyen orientációt választ a gyerek, itt is meghatározó, és gyakorlatilag itt válik felnőtté, és a hivatását is ez alatt az idő alatt fogja választani magának. Tehát 15 és 25 év között vagy születéstől tízéves korig. Tehát ezek a tízéves időintervallumok nagyon jók.

Mi is egy ilyen kísérletbe fogtunk. A városunkban minden évet meghirdettünk valaminek a jegyében, és rádöbentünk arra, hogy a helyi társadalmi viszonyokat nagymértékben befolyásoltuk ezzel, azonban igazi eredményt akkor lehet elérni, hogyha valamit hosszabb távon próbálunk meg követni.

Az idei évet a tudás és tudatosság éveként hirdettük meg, és meghirdettük egyben a tudatosság évtizedét minden szempontból: környezettudatosság, egészségtudatosság, egyáltalán az öntudatos élet, nemzettudat, közösségtudat, stb. Ezekben, hogy komoly változásokat érvünk el, legalább egy tízéves időintervallumra szükség van, és én csak javasolni tudom önöknek is, hogy emellett tartsanak ki és legalább tízéves programokban tudjunk, merjünk és akarjunk gondolkodni.

A gyermekvállalással kapcsolatban megint egy helyi tapasztalatot szeretnék átadni, és bízhatnám elsősorban a helyi közösségeket, az önkormányzatokat, hogy ezekkel is éljenek. Magyarországon, sőt Európában azon kevés település közé tartozunk, ahol mi elértük azt tíz év alatt, hogy a születések és a közülünk eltávozóknak az aránya teljesen kiegyenlíti egymást: tehát születik annyi gyerek, mint amennyien elmennek közülünk. Ezt el lehet érni, egy 10-15 éves programmal értük el, és nagyon sok minden mellett egy tökéletesen működő, magas színvonalú, versenyképes oktatási rendszer, az óvodától egészen az egyetem kapujáig, ezt már egy kisvárosban meg tudjuk teremteni, ez nagyon fontos. A gyerekek a tehetségüket ki tudják bontakoztatni, ez itt a magyar közösségben is nagyon fontos, hogy az iskolarendszeren túl legyen lehetőségük a gyerekeknek sportolásra, művészeti ágak gyakorlására, hogy a tehetségüket kibontakoztassák, az önbizalom, egyáltalán a szülőknek az öröme, a boldogsága tud kiteljesedni ezen keresztül. És az nagyon fontos, hogy a megszületéstől legalább 18 éves korig helyben lehessen biztosítani a gyerekek számára egy boldog életet egy kiegyensúlyozott, tartalmas életet.

A mi kisvárosunkban ez úgy működik, hogy minden egyes gyereknek fát ültetünk, ezt itt, Délvidéken is ajánlanám, ez egy ilyen szimbolikus gyökérezesztést is jelent, érdemes lenne egy ilyen programot elindítani, hogy minden gyerek, aki megszületik itt, a Délvidéken, annak ültessenek egy fát. Ezt a programot szeretném a Kárpát-medencében elterjeszteni. És hát

nálunk, a városban van egy, a nándorfehérvári diadal tiszteletére emelt torony három haranggal, ebben mi kéthetente megszólaltatjuk a harangokat és a helyi média bevonásával, amibe egyébként az egyházakat is érdemes lenne bevonni, a rádióban mindig bemondjuk, hogy kik születtek, kik az édesanyák, és kikért szólal meg a harang, akiket üdvözlő a helyi közösség. Örülünk, hogy megszülettek, és itt vannak közöttünk. Nagyon pozitívak a visszajelzések, tehát azon túl, hogy kiépítünk egy olyan rendszert, ami a gyerekeket is fogadja, ezenkívül lelkileg is fontos, hogy érezzék azt, hogy egy olyan erős lelkületű közösségbe születtek, ahová érdemes volt megszületni, ahol a szülők érdemesnek tartják azt, hogy gyermeket vállaljanak, harmadik, mint önöknél is, legalább harmadik gyereket, de hát minimum két gyerek szülessen minden családban. Nálunk ennek eredményeként, erről sokat lehetne beszélni, hadd mondjam el azt, hogy egyre több a három- és négygyermekes család, a normális polgári családokban, és elérhető, ezt én konkrét tapasztalatként szeretném átadni önöknek, úgyhogy nagyon sok sikert kívánok a délvidéki magyarság számára a gyermekvállalás, a családok megerősítése szempontjából és az egész nemzet szempontjából. Szerintem nem reménytelen. Vannak jó példák, és biztos vagyok benne, hogyha kitartóan ezen a tízéves programon végigmennek, akkor ennek eredménye lesz, és hogyha tíz év múlva találkozunk, akkor azt mondhatjuk, hogy sikerült ezt a célt elérni, amit elnök úr mondott.

Nagyon sok sikert kívánok, sok délvidéki gyermek megszületését és erős magyar családokat. Köszönöm szépen. (*Taps.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Az idő nagyon-nagyon szalad, és háromnegyedkor be kellene fejeznünk, úgyhogy ha megengedik, akkor egy kis tematikus váltás jönne. Szeretném megkérni az egyházak képviselőit egy rövid tájékoztató megtartására. A katolikusok részéről, ha jól látom, Horváth Endre plébános úr van jelen. Meg is adom önnek a szót.

Az egyházak képviselőinek hozzászólása

DR. HORVÁTH ENDRE plébános: Nagyon szépen köszönöm a szót. Hölgyeim és Uraim! Dr. Péntes János és dr. Németh László püspök urak helyett, akik igazából érdemesek lennének, hogy részletesebben beszéljenek ezekről a kérdésekről, helyettesként beszélek. Az egyházak nemzetpolitikai célkitűzései. Mikor feltették ezt a kérdést, az első dolog, ami eszembe jutott, egy kedves barátomnak a kijelentése, aki azt mondta, hogy a plébánosnak a legelső dolga az, hogy legyen. És ezt azért érzem fontosnak, mivel azt hiszem, hogy a legeslegfontosabb dolgunk egyházként akár itt, akár másfelé a társadalmi közösségekben az, hogy jelenlétünkkel erősítsük a társadalmi közösségekben a reményt. Egy nagyon komoly problémának érzem azt a reményvesztést, amit a szélesebb társadalmi körökben érzek. Szinte olyasmiről, mint egy légszomj. Ha az embernek nincs igazából belülről mozgó reménye, akkor nincs erő a kezében, és ezt érzem nagyon sok helyen a vajdasági közösségekben. Időnként megalapozottan, legtöbbször azonban úgy érzem, hogy csak hisztéria. Azt hiszem, hogy egészen különleges lehetőségünk van nekünk, az egyházi közösségeknek arra, hogy az isteni hiten keresztül az ezredes egyházi gyökereken keresztül adjunk tartást.

Nagyon-nagyon fontos ez a magatartás azért, mert ez erősíti az egyes személyekben is azt a cselekvő készséget, ami a társadalmi erőhöz is szükséges. Ez nem mérhető. De azt hiszem, hogy egy olyan helyzetben vagyunk, hogy sokkal többet tehetünk akár az általános politikusoknál. Egy pap sokkal közelebb él a néphez, akár szeretik, akár nem, mint a legtöbb politikus, legfeljebb az orvos vagy a tanár van annyira közel a néphez, ahová rendelve van. Ezért egy olyan hatásunk is van egészen egyszerűen a magatartásunkkal, azzal, hogy hogyan állunk a közösséghez, lendítünk-e előre, építünk-e, ami valóban kisugárzó lehet.

Ehhez kapcsolódóan úgy érzem, elnök úr is újra meg újra felhívta a figyelmünket arra, hogy nagyon nagy kihívás, feladat a mi számunkra is a népességfogyás megállításának munkájában a részvétel. Egészen biztos, hogy az élet védelmének a szószólói újra meg újra az

egyházak, nagyon fontos szerepünk van. Ahol talán túl keveset tettünk, ezért igen örömmel vettük elnök úrnak ezt a felkérését, hogy komolyabban vegyünk részt az egyház, illetve a politikai, társadalmi szervezetek közös működésében, biztos, hogy ez termékeny lehet. Az, ami számunkra fontos, ezen túlmenően ez valahol az oktatás dimenziója. A Bánságban, Bácska területén próbálunk a katolikus, illetve református szinten is az oktatás terén olyan intézményeket létrehozni, amivel pozitívan befolyásoljuk elsősorban a saját közösségeinket, de ennek mindenképpen van kihatása a nagyobb közösségre is. Meg kell hogy mondjam, hogy nagyon sokszor, amikor az oktatás szintjén próbálunk intézményeket létrehozni, akkor jogi buktatókba keveredünk elsősorban a szerb állam részéről, ahol ígéreteket sokat kapunk, a fogadtatás is sokszor nagyon-nagyon szívélyes, de az eredmények nagyon sokszor elmaradnak. Többek között nagyon sokat szenvedtünk az egyik püspökségi teológiai főiskolánkkal, sehogy sem tudunk eljutni odáig, hogy jogilag is megalapozzuk. Egyszer, hogyha tényleg lesz egy szabadkai magyar egyetem, annak keretében talán lenne lehetőség, de a mi részünkről is rengeteg jogi dolgot kellene még megoldani, de néha zárt ajtókra találunk.

Ugyanígy probléma az egyházközségek jogi státusának a rendezése. Ez egy olyan őserdő, amibe újra meg újra beleveszünk, és nagyon sokszor ígéretesek vannak. Szép fogadtatás is van, de az eredmények nagyon sokszor elmaradnak. A legutóbbi, igen érdekes helyzet, amit azért meg kell említenem ezen a helyen, hogy egy olyan törvény született, amely szerint az egyháznak minden olyan intézménye után, amit nem liturgikus funkcióra van használva, adót kell fizetni. Ez annyiban lenne logikus, hogyha iskolákról lenne szó, de plébániákról van szó. Tehát nonprofit. Ezzel rá van bízva az egyes önkormányzatokra, hogy hogyan alkalmazzák ezt a törvényt, legalábbis szabad kezet hagyott a kormány. Szabadkán alkalmazzák talán a legkeményebben, és ez olyan helyzet, ahol nincs egész világos jogi helyzet, és a zavarban kell halászni, ami nekünk is kellemetlen.

Amit mindenképpen fontosnak érzünk egyházilag is ahhoz, hogy mennyire erős az egyházi közösség, az attól függ, hogy mennyire erős a magyar közösség, amiben élünk, ezért akár a jelenlétünkkel, akár a szavunkkal próbálunk odahatni, és egy egészséges, kölcsönös viszonyt kialakítani a helyi politikummal is, mert ez a mi érdekünk is, hogy mennyire erős ez a magyar közösség, annyira lesz erős a mi közösségünk is. Úgy érzem, hogy nagyon sok pozitív példa van. Elsősorban az egyházi épületek karbantartásában rengeteg támogatást kaptunk a magyar politikum segítségével, és úgy érzem, hogy van egy egészséges kapcsolat, amit szeretnénk megtartani, és amibe szeretnénk beletenni azt, amit mi is tudunk adni vallási, lelki dimenzióban. Köszönöm szépen a figyelmet.

ELNÖK: Köszönjük szépen, plébános úr. A reformátusok részéről dr. Csete Szemesi István nyugalmazott püspök úr.

DR. CSETE SZEMESI ISTVÁN nyugalmazott püspök: Drága Testvéreim az Úr Jézus Krisztus által! A Magyar Nemzeti Tanácsnak főképpen római katolikus, református és evangélikus tagjai vannak, és éppúgy szeretjük azokat a tagjait, akik nem e három közösséghez tartoznak. Három Trianont éltünk át, lehet, hogy megdöbbenő, az első 1920-ban volt, a második 1944-ben, a harmadik a '90-es évek derekán, és ezt mind a három egyházi közösség vagy kisebb keresztyén közösség a magyar részéről is átélte. És éppen ezért mondható ki Horváth Endre plébános és főiskolai, egyetemi tanár testvéremnek a gondolatmenetét folytatva, aki a reménységet helyezte központba, ahogy Szent Pál vagyis Pál apostol mondta, a reménység meg nem szégyenít. Én az Úr Jézus Krisztus Hegyi beszédéből egyetlenegy verset szeretnék előtérbe helyezni: „Ti vagytok a világ világossága, a só és a hegyen épült város”. A magyar parlament tagjaira és itt lévő szeretett, kedves testvéreire is érvényesítem, és az egész magyar nemzetre legyünk só, tehát ízt adjunk, motivációt, most ezt

így mondják, és legyünk világosság. Tehát rámutatni, rávilágítani, fókuszba helyezni a legfontosabb nemzetpolitikai, nemzetmentő vagy nemzetet tápláló, felvirágoztató érzéseinket. És ezt, meggyőződésem szerint Isten igéjéből bármelyik keresztyén felekezethez tartozó merítheti.

Soha ilyen jó kapcsolatban a római katolikus, az evangélikus, a református egyház vagy más kisebb keresztyén közösségek nem voltak. Isten a próbatételeken keresztül, mint ahogy Izrael népét 40 éven át vezette a pusztában, úgy vagyunk mi is. A próbatételek szinte összeközelítettek bennünket, összeráztak bennünket, összeolvasztottak bennünket. Én hiszem, hogy majd befejezván, talán fél perc múlva, a beszédemet, az evangélikus egyház szeretett mostani vezetője, a püspökhelyettes úr is majd ezt még kiegészíti. Nem rabolom a drága idejüket. Isten áldása legyen vendégeinken, az anyaországon, az elszakított területeken és a láthatóan is egyesülő területeken, és a szórványmagyarország az egész világon legyen egy, az egész emberiség életében a magyar nemzet só, világosság. Köszönöm, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Az evangélikus részéről Dolinszky Gábor következik. Lehet, hogy nyugalmazott püspök lesz... (*Derültség.*) Elnézést kérek mint osztályfőnöke is.

DOLINSZKY GÁBOR püspökhelyettes: Tisztelt Jelenlévők! Keresztyén Testvéreim Krisztus Jézusban. Már egy éve annak, hogy talán a Vajdaság területén az egyik legkisebb magyar nyelvű egyháznak a vezetője lettem, ugyanis most püspökhelyettesi funkcióban végzem ezt a – mondjuk – nemes cselekedetet, de én is hozzá szeretném azt tenni, és el szeretném mondani nemzetpolitikai ügyben, ahogy kisegyháznak kis véleménye van, de azért mégis adjunk hangot ennek, és szeretnék néhány gondolatban véleményt nyilvánítani, illetve segítő szándékot felkínálni. Teszem ezt az első napirendi ponthoz kapcsolódóan az állampolgárság és a választásokkal kapcsolatban. Hiszen én látom, annak ellenére, hogy hangsúlyozom, hogy a mi egyházunk egy kisegyház, de látom az egyházak lehetőségét és felelőségét abban, hogy ebben ő is kivegye a részét.

Tehát én az igehirdetésem alkalmával többször el szoktam azt mondani, hogy a keresztyén embernek Isten adott életet. Minden embernek adott egy életet, amely élet kötelességgel és felelőséggel jár. Kötelességgel egyházi szinten az Isten irányába, de maradjunk a nemzeti kérdésünknél. Én úgy gondolom, hogy minden magyar ember, függetlenül lakóhelyétől, vallásától, bármitől, felelősségtudatot, kötelességtudatot kell, hogy érezzen a saját nemzete irányában. Ilyen értelemben nem azt állítom célként, hogy megszerezzünk egy magyar állampolgárságot vagy egy magyar útlevelet, hanem ezen továbbmenően a választásból is vegyük ki a részünket. Hiszen, ugyan azt mondják, az egyház ne politizáljon, szerintem meg politizáljon az egyház is, mert az egyház – mondjuk így – fennmaradása, a további jövője, a híveinek a létszáma függ nagyban az anyaországi politikától.

Továbbmenve ezen, a második napirendi pontra térve, én a Magyar Nemzeti Tanács irányvonalát igyekszem követni. Már régebben is, de ebben az esztendőben innen kiindulva továbbra is, ez pedig, hogy az oktatás terén, tehát most nemcsak az iskolai hittanoktatásra gondolok, hanem a gyülekezetben végzett hittanoktatásra és az ifjúsággal való foglalkozásra, ilyen szinten mindenképp kiemelném azt, hogy az egyháznak is hasonló céljai vannak azokkal a fiatalokkal, akik az adott gyülekezeti közösségbe tartoznak. Tehát annak a lehetőségnek a megteremtése vagy a segítése, hogy hogyan tud egy vajdasági magyar fiatal ma a Vajdaságban boldogulni.

Konkrét kérdések vannak itt, ugye, a szülők irányából, de sokszor a fiatalok irányából, hogy a lelkész úr mit javasol, hogy hová tanuljon tovább az ő fia. És a lelkész nem varázsló, nem tud munkahelyet csettintésre biztosítani, de csak azt szeretném ezzel elmondani, hogy ma

él ez a gondolat és él ez a kérdés a szülők és a fiatalok fejében, az életében, hogy mi lesz az ő gyerekével, az életében a családjával.

Az elvándorlás is ilyen szinten érint gyakorlatilag családszinten engem is, hiszen az egyik sógorom, konkrétan mondom, Bécsben dolgozik olyan fizetéssel, amit én személyesen egy év alatt nem keresek meg, azt ő egy hónap alatt megkeresi. Felkínálták neki ott egyébként, hogyha kiviszi a családját is, akkor még plusz pénzt kap. Tehát ez is egy probléma, és ez ellen én személy szerint és az egyház is igyekszik küzdeni, és igyekszik megmagyarázni, hogy nincs kolbászból a kerítés Bécsben sem. Ilyen szinten érzem az egyházak felelősségét abban, hogy kivegyük a nemzetpolitikából a részünket, az oktatásból a részünket, kivegyük a keresztyén életben a részünket olyan értelemben, hogy templomainkat, a hivatalainkat, az épületeinket is megnyissuk akár az állampolgárság, akár a választás vagy ezek segítésére.

Egy harmadik problémát szeretnék felhozni, és ezzel fogom befejezni, ez a harmadik probléma, amiről ma még nem esett szó, de úgy gondolom, hogy erről beszélni kell, ez a Szerbiában a vagyon visszaszámaztatás kérdése, én elsősorban itt az egyházak irányába kívánom ezt továbbadni, tehát, hogy a szerbiai hivatalok olyan szinten lassítják le irányunkban ezt a folyamatot, hogy azt már szégyen volna statisztikában kimutatni. Tehát ilyen értelemben úgy gondolom, hogy a magyarországi politika képes bizonyos nyomás gyakorlására vagy kommunikáció elkezdésére a szerbiai történelmi egyházaknak a vagyon visszaszerzését, hiszen nem másnak a tulajdonára számít az egyház, hanem a sajátját várja vissza.

Konkrét példát szeretnék mondani a mi egyházunkkal kapcsolatban, amely a világháború előtti időszakban magyar németek lévén 160 ezer tagot számlál, ez már olyan szinten megtizedelődött, hogy papírforma szerint 10 ezer vajdasági magyar evangélikussal számolunk. Viszont az egyházunk vagyonának több mint a 80 százalékát államosították, és ilyen szinten a templomaink, épületeink romosak és gyakorlatilag nem vagyunk képesek arra, hogy előre haladjunk, de ami pozitív, és az egyháznak, a mi egyházunknak egy fontos lépése, amit megtett az elmúlt esztendő során, hogy gyakorlatilag a magyar kormány támogatásával szabadkai magyar közigazdász végzettségű munkanélküli fiatal személyeket tudott munkába állítani az egyházon belül. Én úgy gondolom, hogy az egyházba nemcsak lelkész szükséges, az egyházba is szükséges a munkatárs, kell az oktató, kell a hittanoktató, és az egyház és én is szeretnék foglalkozni ezzel a kérdéssel, hogy a szülőföldön megmaradni, boldogulni, a szülőföldön tervezni lehessen. Én az egyházunkra azt szoktam mondani, hogy olyan az egyházunk politikája, amit, ha nem haragszik meg az elnök úr, akkor a Magyar Nemzeti Tanácsra és a magyar nemzeti politikára is alkalmazok most erről a helyről, olyan mint a csiga, a csiga is elindul egy céllal, sokszor lassan, akadályokba ütközve, de akkor is odaér. Odaér, ahová szeretne, és én ezzel biztatom saját magamat, az egyházamat, és ezzel biztatom minden vajdasági magyart, hogy merjünk álmodni, merjünk célokat támasztani, tervezni. És ha lassan is megy, ha akadályba is ütközik, igyekezzünk azt megvalósítani. Köszönöm szépen a lehetőséget, a meghívást, és Isten áldásával búcsúzik önöktől. Pál apostolnak a fillippiekhez írott leveléből a 4. fejezetből egy kétszavas ígét szeretnék még mindenki lelkére helyezni: „semmiért se aggódjatok!” Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Szávay képviselő úr, aki evangélikus, ha jól tudom.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Jó napot kívánok! Akkor engedjék meg, hogy ebbéli hivatalos minőségemben is hadd köszöntsem önöket. Az előbb szigorúan tartottam magam a napirendhez és csak Korszós főkonzul úr beszámolójára reagáltam és nem köszöntöttem önöket külön, de engedjék meg, hogy ezt most megtegyem.

Szeretném mindenképpen leszögezni, hogyha ez bárkiben is kérdőjeleket vetne fel, mi, a Jobbik Magyarországért Mozgalom részéről méltatjuk, és elismeréssel tekintünk arra a munkára, amit önök, a Magyar Nemzeti Tanács a délvidéki magyarság érdekében végez. A külhoni magyarság megmaradása szempontjából nagy kulcskérdésnek az oktatást tekintjük, és ezt nem azért mondom, mert az oktatás kapott a legnagyobb hangsúlyt most Korhecz Tamás úr beszámolójában, hanem valóban minden területen az oktatás nagyon fontos kulcskérdés, ezen belül is a felsőoktatás. Köszönjük is elnök úrnak ezt a nagyon pontos és átfogó beszámolót, amit az oktatás helyzetéről és az MNT magyar oktatással kapcsolatos segítő tevékenységével kapcsolatban elmondott.

Sőt, mi a magunk részéről annyira értékeljük komolyan az önök munkáját, hogy úgy gondoltuk annak idején, hogy mint választott testületnek, a Magyar Nemzeti Tanácsnak önállóan is illene megjelennie a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fórumán. Mi erre tettünk is javaslatot Kövér László elnök úrnak, de sajnos nem kaptam választ a levelemre tőle.

Egy-két ügyre, engedje meg elnök úr, hogy reagáljak, főleg az oktatási ügyek tekintetében. Több alkalommal az utóbbi időben magunk is tettünk erre javaslatokat. Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere volt két nappal ezelőtt a bizottságunk vendége, ahol én számos kérdést nekiszegeztem. Az egyik a diplomahonosítások ügye, ami, úgy tudom, hogy komoly probléma önöknél. Hogyha arról beszélünk, hogy hogyan térjen haza a Magyarországon tanult, adott esetben hiányszakmából diplomát szerzett magyar értelmiség, akkor itt komoly gond, hogy nincs megfelelő garanciaegyezmény Magyarország és Szerbia között. Én örömmel hallottam, hogy miniszter úr azt a választ adta erre a kérdésemre, hogy aktívan foglalkoznak ezzel az üggyel, és szeretnék ezt a kérdést hamarosan megoldani.

A másik, itt az önálló felsőoktatási intézmény megteremtése. Ezzel kapcsolatban ezen a bizottsági ülésen idéztem egyébként Korhecz elnök urat, aki egy fél évvel ezelőtt volt a vendégünk, és erről a kérdéstről beszélt. Ezzel kapcsolatban engedjen meg nekem egy kérdést, elnök úr: nem lenne-e érdemes, vagy nem lenne-e megfontolandó adott esetben, amennyiben sikerül ezt az egyezményt létrehozni, hogy ez adott esetben ne csak egyközpontú, szabadkai központú legyen, hanem mondjuk, Zenta is benne legyen, egy kétpólusú intézmény jöjjön létre, hiszen a magyarságnak azért van egy másik hagyományos nagy központja is? Ráadásul Zentán is megvannak a felsőoktatás hagyományai a magyarországi intézményeknek, és vannak ott kihelyezett képzései.

A másik az oktatás-nevelési támogatások ügye, ami egy nagyon fontos és jó kezdeményezése volt még az előző Fidesz-kormányának, nagyon sajnáljuk, hogy tizenegykét év alatt nem sikerült ennek az összegét emelni. Ezúton is biztatom kormánypárti képviselőtársaimat, hogy próbáljanak hatékonyan fellépni azzal kapcsolatban, hogy ez a ki sem fizetett összeg is minél hamarabb elérkezessen a szülőkhöz.

Visszatérve a Nemzeti Tanácsra, még egy megjegyzést engedjenek meg az előző gondolatomat továbbfűzve: minden elismerésem mellett én azonban azokkal értek egyet, akik Délvidéken azt mondják, hogy igenis lenne lehetőség arra, hogy a nemzeti tanácsokról szóló törvényt, illetve a jogköreit bővíteni lehessen. Persze lehet az is a hozzáállás ehhez a kérdéshez, hogy óvjuk azt, ami már megvan, és ne az kerüljön veszélybe. Ez természetesen érthető, de felmerül egy másik kérdés, nyilván a magyar államnak a feladata ezzel kapcsolatban. Én a magam részéről nem szoktam túl kegyes jelzőket osztogatni a magyar diplomácia érdekérvényesítő képességével és fellépésével kapcsolatban, különösebben most sem szeretném ezt megtenni, de azért szeretném arra felhívni a figyelmet és itt is elmondani, hogy mi úgy gondoljuk, hogy Magyarországnak most igenis a szerb uniós csatlakozás küszöbén komoly lehetősége lenne arra, hogy határozott nemzeti érdekeket érvényesítsen. Legyen szó akár erről a törvényről, legyen szó a Vajdaság finanszírozásáról.

Én úgy gondolom, hogy elsősorban nem egy szlovén jelentéstevőnek kellene az itteni autonómia érdekében kiállnia, hanem ezt lehet, hogy az Európai Unióban dolgozó magyar

képviselőknek kellene adott esetben egy kicsit határozottabban megtenniük. És nem pusztán csak méltatni a nemzeti tanácsokról szóló törvényt, hanem megpróbálni abba az irányba mozdítani a folyamatokat, hogy ezek a jogkörök adott esetben bővíthessenek, és önök nagyobb önállósággal tudjanak rendelkezni, és a délvidéki magyar közösség érdekében fontos kérdésekben tudjanak fellépni és döntéseket hozni.

Még egy megjegyzést engedjenek meg, itt szóba került a szerb-magyar történelmi megbékélésnek az ügye. El kell mondanom, hogy ezt a magunk részéről egy picit felemásnak látjuk, és bízunk benne, hogy a három falu kollektív bűnösségét kimondó jogszabályok eltörlésére hamarosan sor fog kerülni, amire ugye, a kormányátalakítást követően a szerb politikum ígéretet tett, de nem nagyon látszik szándék erre vonatkozóan, és a magyar diplomácia részéről sem érzékelünk túlzottan nagy nyomást az ügy kapcsán. Másrészt pedig bízunk benne, hogy arra a nemes bocsánatkérő gesztusra, ami a szerb parlamentben elnök úr részéről elhangzott, egy hasonló bocsánatkérő gesztusra is sor fog kerülni.

Még egyszer szeretném az önök munkáját megköszönni, és szeretném biztatni önöket arra, hogy a továbbiakban is ezt a feladatot minél hatékonyabban és sikeresebben próbálják ellátni. Úgy gondolom, hogy Magyarországnak pedig az lenne a feladata, hogy ehhez minden tőle telhető eszközt megadjon, nemcsak az anyagiak tekintetében. Persze nyilván az is fontos, de sokkal fontosabbnak tartom főleg most azt, hogy most kiváló lehetősége van Magyarországnak az érdekérvényesítésre, a magyar kormány a mostaninál sokkal határozottabban lépjen fel, önökkel is egyeztetve természetesen, azokban a kérdésekben, amik a délvidéki magyarság számára a legfontosabbak. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Talán csak annyit szeretnék reagálni Szávay képviselő úrnak a felvetésére, hogy természetesen a vajdasági magyar pártok, a VMSZ elsősorban, illetve az MNT is azokat a dolgokat, amiket itt a beszámoló kapcsán vagy tájékoztató kapcsán megvalósított, sok esetben Magyarország és a magyar kormány segítségével valósította meg, ezt az elnök úr ki is emelte. Abba most nem mennék bele, hogy a magyar kormány a Fidesz-KDNP-pártszövetségen alapulva dolgozik, illetve egyértelműen Fidesz-KDNP-s kormánya van Magyarországnak. Bár tudom, hogy megindult a kampány, illetve nem sokára el fog kezdődni, de talán azt hadd jegyezzem itt meg, hogy az is egy óriási dolog, hogy a magyarországi pártok, bár sokszor a kampánynak van egy pejoratív értelme, a magyarországi pártoknak ezt az országgyűlési választási kampányt le kell folytatni minden magyar közösségben, hiszen ezután a magyar politikai közélet elképzelhetetlen anélkül, hogy a nemzeti közösségek véleményét ne kérjük ki a különböző határon túli területeken, és ez egy óriási dolog. Még akkor is, hogyha esetlegesen ezek a pártok, mondjuk, nem értettek egyet azokkal a törvényekkel, amelyeket a Magyar Országgyűlés elfogadott, de innentől kezdve már nem az a kérdés, hogy ki mivel nem értett egyet, hanem ez már egy axióma lesz a következő választásokon mindig, hogy csak úgy van esélyük esetlegesen mondjuk egy-egy közösség szavazatainak elnyerésére, hogyha őket is megszólítja, és a politikájában figyelembe veszi az ő érdekeit. Ez egy óriási dolog.

A következő blokkra elég kevés időnk marad, hiszen háromnegyedkor kellene befejeznünk, ez már elmúlt, 46 van, az enyém késik két percet, úgy tudom, úgyhogy már lehet, hogy 11 óra 48 van. A pártok részéről úgy tudom, hogy a VMSZ nem kíván most megszólalni, hiszen Pásztor István elnök úrral találkozunk. A Magyar Polgári Szövetség részéről Rác Szabó elnök úr jelezte, hogy szeretne felszólalni.

RÁCZ SZABÓ LÁSZLÓ (Magyar Polgári Szövetség): Köszönöm, elnök úr. Próbálom rövidre fogni, egy kicsit másként készültem, mert különböző napirendi pontoknál gondoltuk, hogy majd lesz még felszólalási lehetőség, de így összefoglalva megpróbálom előadni a mondanivalómat.

Először is, aki nem tudná, a Magyar Nemzeti Tanácsban én mint ellenzéki képviselő vagyok jelen, tehát itt most nagyon sok felemelő dolgot hallottunk, sok csodálatos eredményt, amelyet nem cáfolni szeretnék, de az ellenzéki oldalnak kutyakötelessége ez a feladat, hogy elmondja azt is, ami esetleg nem csak jó, hanem néha a rosszat is el kell mondani.

Az első dolog, és tényleg csak címszavakban tudom elmondani, amit szeretnék az idő rövidségére való tekintettel. Azért tény az, hogy a Magyar Nemzeti Tanács munkájának korlátai is vannak. A korlátok pedig arról szólnak, hogy a Magyar Nemzeti Tanács, bár törvénybe iktatott szerv, amely tud működni, és a szerb állam által bizonyos szemszögből nézve finanszírozott szervről van szó, én úgy fogalmaznék, hogy a Magyar Nemzeti Tanács egy különösen nemzeti szemszögből kiemelt civil szervezetként definiálható jelen pillanatban. A gond abban van, hogy a nemzeti tanácsokról szóló törvény nem ad autonómiát. Ne keverjük azért össze a dolgokat. Ugyanis itt mindenki szuperlatívuszokról beszél abban az esetben, hogy igen, Szerbiában micsoda csodálatos a helyzet, mert itt a magyaroknak van Magyar Nemzeti Tanácsa. Az a törvény, amelyik erről szól, az egy olyan kicsi kis apróság, amit megérdemlünk abból a sok mindenből, egy pici szegmense az egésznek. A minimum, amit megérdemlünk, az az önrendelkezés, az autonómia kérdése. Bizony, ez a törvény erről nem szól. Miért nincs autonómiája a Nemzeti Tanácsnak? Azért, mert döntéshozatali joga nincsen. Vannak eszközei, vétőjog, joga van alapítói helyet szerezni vagy részt bizonyos intézményekben, tehát tudja védeni a magyar intézményeket, a kulturális dolgokba bele tud szólni ilyen szemszögből nézve, de ez nem autonómia. Mi nem tudjuk megmondani, milyen oktatási politikát szeretnénk folytatni.

Szeretnék például a tízen-huszonezer éves rovásbetűket oktatni a magyar gyerekeknek, hiszen a rovásbetűk a magyar nyelvre készültek és minden egyes magyar hangnak sajátos betűje van. A latin betűk a gyerekek fejében zavart okoznak, de most ebbe nem szeretnék belemenni, mert ez nagyon messzire visz.

Tehát micsoda a Magyar Nemzeti Tanács? A Magyar Nemzeti Tanácsban az a jó, hogy mi így most törvényesen tudjuk költeni jórészt a magyarországi adófizetők pénzét, amiért köszönetet mondunk, nem a magyar parlamentnek, hanem az adófizetőknek, hiszen ez az ő terhük, és nagyon szívesen köszönjük a testvéri segítséget, szükségünk van rá, tényleg le a kalappal előttük. De legyünk vele tisztában, hogy a nemzeti tanácsokról szóló törvény nem csoda, az egy semmiség bizonyos szemszögből nézve, az önrendelkezéshez viszonyítva pedig egy nagy nulla. De ettől függetlenül jobb, hogy van, mintha nem lenne. Tehát ezzel legyünk tisztában! Csak ne magasztaljuk az égit, mert hazudunk önmagunknak, hazudunk mindenfelé.

Na akkor lapozok is mindjárt gyorsan egy nagyot, a többi nem mondanám el, de az, hogy a nemzeti tanácsokról szóló törvény van, ez a legkevesebb minimum, amit biztosan megértünk.

A másik dolog, amit szokás felmagasztalni, ez pedig a szerb-magyar megbékélés. Ilyen nincs, szerb-magyar megbékélés nem létezik. Magyar részről igen, van hajlam rá, hiszen Magyarország, a magyar politikum minden dolgot, ami rosszat elkövettünk, meggyóntuk, megbántuk, megbüntettük az elkövetőket, és kártalanítottuk azokat, akiknek kárt okoztunk. Szerbia nem bánta meg, nem gyónta meg, nem büntette meg az elkövetőket, és nem kártalanította azokat, akiknek kárt okozott. Ezt nem lehet egyébként összehasonlítani: nincs szerb-magyar megbékélés.

A politikumban ennek a kérdésnek a bevezetése katasztrofális eredményt fog hozni, ugyanis úgy félrevezeti a közvéleményt, a politikumot, mintha azt mondanánk, hogy hát most már akkor itt minden rendben van, eljött a Kánaán, és nem kell többet semmit sem tenni. Nézzünk néhány példát, hogy tényleg csak gesztus alapú az, ami történt itt, Szerbiában. És ezt meg kell érteni, ne csapjuk be önmagunkat! Tovább verik a magyarokat itt, ha tetszik, ha nem tetszik, ez az igazság. Bíróság, temerini fiúk, 61 év, most az új esetben már október óta börtönben van olyan gyerek is, aki ott sem volt a verekedés idején, uraim és hölgyeim! Mit

jelent ez? Nemzeti alapon pusztítanak bennünket. A bíróságok úgy működnek, hogy megkülönböztetik a szerbet a magyartól. A szerb elkövetőkkel nem csináltak semmit, behívták egy beszélgetésre, köszönjük szépen, jól tettétek, hogy majdnem kitapostátok a gyerek belét, és sörösüvegekkel megpróbáltátok meggyilkolni.

Nem akarok többet felsorolni, mert erre tényleg nincsen időnk, én csak arra kérek mindenkit, hogy ne csapjuk be magunkat. Ez így nem működik. Biztosan rosszat teszünk a magyar nemzetnek, ha ezt így folytatjuk. A hamis gesztusokról nem szabad azt mondani, hogy ez maga a csoda. Egyébként arra kérném Magyarországot én is és a magyar politikumot is, hogy a nemzeti tanácsokról szóló törvényt nemhogy ne hagyják, hogy elvegyék még azt is, ami van. Egyébként ez is azt bizonyítja, hogy nincs megbékélés. Még ezt a kicsit is el akarják venni tőlünk. Miféle megbékélés ez? Magyarországnak igenis a sarkára kell állnia és követelnie kell. Szerbia nem arra működik, hogy simogatjuk őket. A szerb emberek nem ilyenek. Ők tudják, hogy mit akarnak, csak egyféleképpen lehet velük tárgyalni: keményen, komolyan, becsületesen. És a sarkunkra kell állni, ha nem állunk a sarkunkra, nekünk jövőnk nem lesz.

A másik téma, amiről szerettem volna beszélni, az már inkább a bizottsággal és Magyarországgal kapcsolatos. Most itt vagyunk, az összetartozás bizottság ülésén. Nemzeti összetartozásról van szó, ez olyan, mint az életfánk, amit javasoltak, hogy ültessünk el. Annak van gyökere, törzse, koronája, és ha tetszik, ha nem tetszik, ez összetartozik, mert ha az egyik nincs ebből, akkor nincs fa. Tehát ez egy kényszerhelyzet, ami a kultúránkból, a nyelvünkből, történelmünkből, akár genetikánkból adódik, ezt nem tudjuk kikerülni. Nem ezt kellene folytatnunk, mert ez jó alap, de nekünk az összefogás messze sokkal fontosabb. Összefogás viszont nincsen, sajnos ez a nagyon nagy baj, és a bizottságnak is ezt szeretném elmondani. Hiszen a történelmünket minden szinten hamisítják, hogy ne mondjam azt, a Magyar Tudományos Akadémia a következő 500 évben sem fog lemondani arról a hamis elméletről, ami a finnugor elméletet jelenti. Nem tudnak tőle szabadulni az égre, földre sem, mert annyi ember van ott, aki ezt már égre-földre dicsérte, hogy most nem mondhatja azt, hogy húsz évig én, a professzor dr. ki tudja, hány diplomás ember húsz évig azt mondtam, finnugor-összefogás, most meg be kell ismernem, hogy ilyen nincsen, mert a finnek nem akarják.

ELNÖK: Elnök úr, bocsánat, nem akarok ünneprontó lenni, de már letelt az idő.

RÁCZ SZABÓ LÁSZLÓ (Magyar Polgári Szövetség): Igen, nagyon szépen köszönöm, akkor csak szeretném befejezni annyival, hogy Magyarország azzal, és most az összefogásra koncentrálok, nem az összetartozásra, Magyarország azzal és a magyar politikum, hogy a környékünkön csak egyetlen egy pártot hajlandó meghallgatni, és minden információt csak tőlük szerez meg, ez az összetartozás ellen hat, és nincs összefogás ilyen alapokon. Rosszul teszik, mert azt tudni kell, hogy bár egy párt a legnagyobb párt itt, a Délvidéken, akkor sem képviseli az itt élő magyarság többségét, hiszen ezt a szavazatok is bizonyítják. 30-40 százalékát képviseli, az már sok a szavazatokban, azzal parlamenti választásokat lehet nyerni, de ez nem jelenti azt, hogy csak ő képviseli. Mi nem azt kérjük, hogy mindent úgy tegyenek, ahogy mi, és van még itt néhány párt, amelyet illene legalább meghallgatni, azt kérjük, csak hallgassák meg. Ezt mindig elmondom minden fórumon, mert az összefogás messze fontosabb kérdés mindennél jelen pillanatban. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr. Csak nagyon röviden hadd reagáljak. Éppen ezért szerveztük úgy a bizottsági ülésünket, hogy ne egyetlenegy párt szervezze azt meg nekünk, hogy legyen a vendéglátónk, hogy konzultációt ne egy párttal folytassunk, hanem talán a leglegitimébb képviselőjével a magyarságnak, a Magyar Nemzeti Tanáccsal. Még

egyszer megköszönöm a meghívásukat, a szervezőmunkájukat, azt, hogy otthont adtak nekünk, azt, hogy közös, együttes ülést és eszmecsere-t tudunk ma itt lefolytatni, és ez az MNT-nek köszönhető és nem egy vagy kettő vagy három pártnak. László Gyula urat szeretném megkérni, hogy röviden tájékoztasson bennünket a Magyar Remény Mozgalomról.

LÁSZLÓ GYULA, a Magyar Remény Mozgalom igazgatója: Üdvözlöm a Nemzeti összetartozás bizottság tagjait és a Magyar Nemzeti Tanács tagjait, az itt lévöket. Elnök úr elnézést kér, betegsége miatt nem tudott részt venni, engem kért meg, hogy képviseljem.

Rövid leszek, az ülés végén vagyunk. Egy javaslatom vagy kérdésem lenne tulajdonképpen a magyar választói névjegyzékre való feliratkozásra. Csalódnom kellett, nem tudom, miért van ez így, úgy gondoltam, hogy csak egyféle állampolgárság van, mégpedig a magyar, most pedig mégis van egy, aki fel van iratkozva a magyar választói névjegyzékbe és egy, aki nincs. Na most, én úgy gondoltam, hogy ez automatikusan fog megtörténni. Mindenki, aki magyar állampolgár, a magyar választói névjegyzékben fog szerepelni, hogy hol fog szavazni, milyen formán, azt pedig majd eldöntjük a jövőben. Így még azt hiszem, hogy még most is megoldható ez, és ezt a javaslatot teszem a Magyar Országgyűlés felé, hogy oldják meg, hogy mindenki, aki megkapta a magyar állampolgárságot, rajta legyen a választói névjegyzéken, és levélben szavazzunk mindnyájan. Ez a Magyar Remény Mozgalom javaslata.

Húsz éve kísérem, és résztvevője vagyok a Kárpát-medencei magyar politikának, és csalódnom kellett, mert ahogy körülnézek, mindenki, az albánok, a szerbek, a többiek az ő nemzetpolitikájukat keményen realizálták, mi pedig ott vagyunk, ahol vagyunk. Talán Délvidéken jutottunk el legtovább a Magyar Nemzeti Tanács megalakításával, a személyi elvű autonómia csírája megvan, de nem jutottunk tovább. Nem jutottunk tovább, mert se az anyaország, se a határon túli politikai elit vagy legalábbis az, akit meghallgatnak és aki markánsan megfogalmazza az igényeit, ennyit igényel, nem többet. Hol van a területi autonómiai koncepció? Kell egy területi autonómia a Kárpát-medencei, délvidéki magyarságnak, a székelyföldi magyarságnak. Persze, én ott vagyok és hallottam székelyföldi autonómia koncepcióról és igényről és a délvidéki területi autonómiaigényről. Többről nem hallottam. Miért? Még egyszer mondom, a magyar érdekérvényesítés gyengeségét látom benne, és azt, hogy ezen sokat kell javítani.

Még valamit szeretnék hozzátenni: valószínűleg mi vagyunk a hibásak. Mi, a határon túli magyar politika, mert nem kérünk többet. De most lehetőségünk van, és azt hiszem, hogy ezt az alkalmat nem kellene elszalasztani, de itt az anyaország támogatása nélkül nem tehetünk semmit. Most, amikor a Balkánon rendeződnek a dolgok, és az észak-szlovén szerbek területi autonómiát fognak kapni, mi pedig így nézzük őket, és se a magyar állam, se a Magyar Nemzeti Tanács, se a legmarkánsabb délvidéki politikai szervezet nem kéri, követeli azokat a jogokat, mint amit a koszovói szerbek kaptak. Azt hiszem, hogy itt be is fejezem, mert nem akarom hosszan taglalni, csak egy kérésem volna: ha úgy gondolják, hogy a Délvidéken van másik politikai szervezet is, akkor legalább vendégstátusban, a KMKF-en és a MÁÉRT-en a bejegyzett politikai pártok legyenek jelen, hátha így nagyobb egységet tudunk teremteni a Kárpát-medencében. Köszönöm, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Megkérdezem, hogy a VMDK részéről van-e hozzászólás. *(Nincs jelentkező.)* Nincs. Megkérdezem, hogy a teremben ülők, az MNT vagy a bizottságunk részéről kívánnak-e még reagálni. *(Nincs jelentkező.)* Hogyha nem, akkor elnök urat megvárva azt gondolom, hogy a bizottság formális ülését lezárhatom. Átadom a szót elnök úrnak.

DR. KORHECZ TAMÁS, a Magyar Nemzeti Tanács elnöke: Köszönöm szépen. Nekem is ez a megtiszteltetés a részem, hogy megállapítsam azt, hogy 12 óra 4 perckor berekesszem a Magyar Nemzeti Tanács díszülését. Köszönöm szépen a jelenlétüket.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Egy pillanatot még hadd kérjem, szeretném megköszönni a Nemzeti összetartozás bizottsága nevében, részéről elsősorban elnök úrnak, illetve a magyar külképviseletnek, az MNT-nek, az itt megjelenteknek, mindenkinek, hogy támogatták a bizottsági ülésünk megtartását. Köszönöm szépen a meghívást, a szervezőmunkát és azt, hogy aktívan részt vettek a mai délelőttön, és egy nagyon szerény kis ajándékkal szeretném megköszönni önöknek a mai délelőttöt, azt, hogy itt lehettünk. Köszönöm szépen. *(Taps. – Az elnök ajándékot ad át a meghívóknak.)*

(Az ülés befejezésének időpontja: 12 óra 5 perc)

Potápi Árpád János
elnök

Jegyzőkönyvvezető: Lajtai Szilvia